

บทนำ

ฟลอเรนซ์ อิตาลี

เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

ท้องฟ้าปลายฤดูใบไม้ผลิเตรียมย่างเข้าสู่ฤดูร้อน คือท้องฟ้าช่วงที่สวยงามที่สุดของปี... นั่นคือความคิดเห็นของ 'ซีวัน' จากการเฝ้ามองความเปลี่ยนแปลงของท้องฟ้าเมืองฟลอเรนซ์ หรือที่ชาวอิตาลีเรียกว่า 'ฟิเรนเซ' มาแล้วครบทุกฤดู

ในฤดูนี้ท้องฟ้าจะเป็นสีฟ้าสดใส แต่มดด้วยละอองเมฆสีขาวเพียงประปราย พระอาทิตย์จะเยี่ยมหน้าพื้นทิวเขาเตี้ยๆ ที่โอบล้อมเมืองตั้งแต่ก่อนเจ็ดโมงเช้า และจะทำหน้าที่ไปจนถึงสามทุ่ม ทำให้เวลากลางวันยาวนานกว่ากลางคืน

ยามบ่ายจัด แสงแดดแรงจ้าสะท้อนผิวน้ำในแม่น้ำอาร์โนอันเป็นแม่น้ำสายหลักของเมืองเป็นประกายระยิบระยับจนต้องหยีตามอง ซีวันจดจ่กรยานพิงไว้กับราวสะพาน เบื้องล่างมีเบ็ดฟุ้งใหญ่กำลังว่ายน้ำ เธอไม่รู้ว่าพวกมันหลบไปอยู่ไหนมาในฤดูหนาว แต่พออากาศอบอุ่นพวกมันก็ออกมาชุมนุมสังสรรค์กันอยู่แถวใต้สะพาน นกยางสีขาวย่องหาปลาแถวกอสาหร่าย หนูน้ำตัวอ้วนว่ายน้ำมารวมกลุ่มกับพวกเบ็ดเพื่อกินขนมปังที่ซีวันบีไปรลงไป

“มาแบ่งตัวกับเข้อีกแล้วนะอาร์โน”

เธอเรียกมันด้วยชื่อที่แอบตั้งให้ตามชื่อแม่น้ำ วันนั้นนับว่าโชคที่ได้เจอมัน เพราะนานๆ ที่อาร์โนถึงจะออกมาว่ายโชว์ตัวให้คนเห็นและถ่ายรูป มันว่ายข้ามแม่น้ำสายกว้างได้อย่างรวดเร็วและคล่องแคล่ว จนชีวิตันนี่ถึงสมัยเด็กๆ ที่เคยกระโดดน้ำเล่นในคลองหลังบ้าน เธอก็คล่องไม่แพ้อาร์โนทีเดียว

ขนมปังหมดจากมือ หญิงสาวกล่าวอ้อลาลพวกเบ็ด และอาร์โนที่ว่ายหลบหายเข้ากอหญ้าริมตลิ่งไปแล้ว เธอยกจักรยานแล้วเดินไปบนสะพานซำๆ ไม่จำเป็นต้องขี่ เพราะอะพาร์ตเมนต์ของเธออยู่ถัดจากปลายสะพานไปไม่กี่ก้าวเท่านั้น

เสียงบรรเลงเพลง “เลิฟธิมพรอมเดอะก็อดฟาเทอร์” แ่วมาตามสายลม อันมีที่มาจากชายชราที่ยืนลีไวโอลินอยู่กลางสะพาน ชีวิตันล้วงเหรียญสีทองออกจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตและวางลงในกล่องไวโอลินบุกำมะหยี่ที่เปิดวางอยู่เบื้องหน้าเขา พร้อมคำชม

“เบลลิสสิโม! ฟรานเชสโก”

ชายชราขยิบตาให้เธอโดยมิได้หยุดมือที่จับคันชักบรรเลงไวโอลินพลิวไหว

“กราเซีย เบลลา!”

ชีวิตันหัวเราะแก้มแดงเมื่อถูกเรียกว่า ‘คนสวย’ ฟรานเชสโกเป็นเพื่อนคู่คุ้นเคยอีกคนในชีวิตันได้รู้จักบนสะพานแห่งนี้ เขาเป็นนักดนตรีที่ลีไวโอลินได้ไพเราะและหวานที่สุดบนถนนของเมือง และในยามที่ไม่ได้จับเครื่องดนตรี เขาก็เป็นคนอิตาลีที่ปากหวานที่สุดคนหนึ่งเช่นกัน

หลังจากจอดจักรยานและล็อกกุญแจเรียบร้อย ชีวิตันก็ใช้กุญแจไขประตูไม้หนาหนักเข้าสู่บริเวณโถงหน้าของอะพาร์ตเมนต์ อาคารเก่าแก่สูงสี่ชั้นก่อสร้างด้วยหินสีน้ำตาลไหม้อมแดงได้รับการอนุรักษ์ให้คงสภาพเดิมของสถาปัตยกรรมในสมัยเรอเนซองส์เช่นเดียวกับอาคารอื่นๆ ทั่วทั้งเมือง

“บัวนาเซรา! ซิมิโอนะ”

ชีวิตันเอ่ยทักชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังใช้เครื่องดูดฝุ่นทำความสะอาดพื้นพรมสีเขียวยิ้ม เขาเงยหน้าขึ้นมาแล้วยิ้มอวดฟันขาวจัด ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายอย่างที่เขาวางกันว่าเป็นเสน่ห์ของหนุ่มอิตาลีแท้ๆ

“ชาว! ชีวิตัน” ไม่ทักเปล่า เขารีบวางเครื่องดูดฝุ่น แล้วกางแขนเข้ามาดึงหญิงสาวเข้าไปจูบแก้มซ้ายและขวา ชีวิตันก็ทำอย่างเดียวกันโดยไม่ขัดเขิน เพราะ

ชินแล้วกับการหักท่ายแบบอิตาลี

“วันนี้กลับเร็วจัง เรียบเสร็จแล้วหรือ” ซิมิโอเน่ถามเป็นภาษาของเขา ชายหนุ่มทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยในอะพาร์ตเมนต์ที่ชิว้นเช่าอยู่ จึงจำได้ว่าใครสักคนจะเข้าออกตอนไหน

“วันนี้สอบเสร็จวันสุดท้าย” เธอยิ้มว่า “ปิดเทอมเสียที!”

“ถึงว่าลิ หน้าตาสดใส นี่แะเอาขนมปังให้เบีตมาอีกแล้วละลิ”

เธอแปลกใจที่เขารู้ แต่เมื่อชายหนุ่มหรีตาแล้วยื่นมือมาปิดเศษขนมปังที่ติดบนเสื้อให้ ชิว้นก็หัวเราะเขินๆ

“ซื้อขนมปังให้เบีต ตัวเองได้กินบ้างหรือเปล่า ผอมจะแย่อยูแล้ว”

“บ่นเป็นคนแก่ไปได้ไง ชิว้นซื้อปานิโน กินไส้หมดแล้วก็แบ่งขนมปังให้เบีตช่วยกินเท่านั้นเอง” เธอไม่กล้าบอกว่ายังไม่ชินเสียทีกับขนมปังแข็งๆ แบบที่คนที่ชอบกิน เธอกินที่โรเจ็บเหงือกไปหลายวันทุกที

“อ้อ วันนี้มีจดหมายถึงชิว้นด้วย”

“จดหมาย?” ชิว้นแปลกใจป็นตื่นเต้น ปกติไม่มีจดหมายมาถึงเธอบ่อยนัก เดือนหนึ่งมารดาหรือพี่ชายจะส่งมาสักฉบับ และฉบับล่าสุดก็เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง

“ใคร”

หญิงสาวรับซองจดหมายแอร์เมลสีขาวย ขลิบรอบขอบด้วยสีแดงและน้ำเงิน มาจากมือซิมิโอเน่ หน้าของมีชื่อของเธอเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยลายมือหวัดแกมบรรจงที่ไม่คุ้นตา เมื่อพลิกดูชื่อผู้ส่ง ดวงตาคู่สวยก็เบิกกว้าง แก้มนวลค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อ

จดหมายฉบับนั้นระบุที่อยู่ผู้ส่งมาจาก ‘วังจุฑาเทพ’

กรุงโรม อิตาลี

เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

สรวงขอบอากาศช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิของอิตาลีก็ตรงที่มันไม่ร้อนเกินไปและไม่หนาวเกินไป

แม้ว่าจะเคยประจำการอยู่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา

แล้วเมื่อหลายปีก่อน ทำให้พอจะคุ้นชินกับความหนาว แต่ก็ไม่เคยทำให้ใจให้ชอบได้ โชคดีที่ฤดูหนาวที่อิตาลีถือว่าไม่หฤโหดเท่าไรนัก เพราะภูมิประเทศตั้งอยู่ทางตอนใต้ของทวีปยุโรปลงมา และครั้งสุดท้ายที่มีหิมะตกในกรุงโรมก็คือปีคริสต์ศักราช ๑๙๘๖ หรือเมื่อสิบเอ็ดปีมาแล้ว

ส่วนหน้าร้อนที่กำลังจะมาถึงนั้น ได้ยืนยันว่าอาจมีอุณหภูมิสูงสุดระหว่างวัน ไม่เลี่ยนกับกรุงเทพมหานครเลยทีเดียว ด้วยเหตุนี้ เขาจึงคิดว่าตนเองโชคดีที่การ ‘ออกโพลสต์’ ถัดมาของเขาคือประเทศอิตาลี

“โอ๊ย ร้อนตับจะแตก”

เสียงบ่นจากกลุ่มคนที่เดินตามหลังทำให้อากาศดีๆ กระจายลงได้อย่างเหลือเชื่อ

“คุณพ่อนะคุณพ่อ อุตส่าห์จะมาเที่ยวยุโรปทั้งที ทำไมไม่มาหน้าหนาว ร้อนแบบนี้อยู่กรุงเทพฯ ก็ได้ ไม่ต้องมาเดินตากแดดหน้าดำถึงอิตาลี หนูเองก็ แดดตัวเหนียวเหนอะไปหมดแล้ว”

“ร้อนก็ถอดเสื้อขนๆ ออกเสียสิ แล้วบุนท์หนังนี่อีก พ่อบอกแล้ว ไม่รู้จะเอา มาทำไม เดินก็ลำบาก” คนเป็นพ่อบ่นแต่ยังมีแววเอ็นดู ผิดกับน้องชายที่มองแล้ว ทำปากเบี้ยว

“นั่นดิ ฝรั่งมันมองกันใหญ่ นึกว่ามาผิดฤดู นี่ไม่รู้จะมาเยี่ยมน้องหรือ จะมาถ่ายแพชั่น”

“หยุดพูดนะไอ้หนั!” คนเป็นพี่สาวหันไปแยกเขี้ยว “หม่อมสรุจเดินอยู่ข้างหน้านั้น แกจะฉีกหน้าฉันไปถึงไหน”

แม้คนพูดจะลดเสียงเป็นคำรามลอดไรฟัน แต่สรุจก็ได้ยืนยันชัดอยู่ดี ถึงกระนั้นด้วยมารยาทก็ต้องแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

“เดี๋ยวเลี้ยวข้างหน้านี่ก็จะเจอวิหารแพนธีออนแล้วครับ เข้าไปชมข้างใน เสร็จแล้วเราค่อยไปดูน้ำพุเทรวี่ แลวนั้นมีร้านกาแฟหลายร้าน จะได้นั่งพัก”

“เงินเนตรขอข้ามไปที่น้ำพุเลยได้ไหมคะ ตั้งแต่มาที่นี่ก็เข้าไปหลายโบสถ์ เมื่อแล้ว”

“วิหารแพนธีออนพิเศษกว่าโบสถ์อื่นๆ ครับ เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของ สถาปัตยกรรมอาณาจักรโรมันโบราณ อายุถึงสองพันปีเชียว” สรุจถือว่าให้ข้อมูล

ตามหน้าที่ เพื่ออีกฝ่ายจะได้ไม่มาบ่นภายหลังว่ามาถึงโรมแต่พลาดสถานที่สำคัญ ทั้งที่จริงแล้วเขาก็ยินดีหากภารกิจ 'นำเที่ยว' ครั้งนี้จบเร็วกว่ากำหนด จะได้กลับไปสะสางงานอื่นที่ค้างคั่งต่อ

นับตั้งแต่สรุปมารับตำแหน่งเลขานุการเอกประจำสถานทูตไทยในกรุงโรม เป็นเวลาได้เกือบสามเดือน หน้าที่นำเที่ยวแขกสำคัญที่มาเยือนอิตาลีไม่ค่อยต้องตกมาถึงมือเขาสักเท่าไร จะมีก็ครั้งนี่ที่เลี่ยงไม่ได้ เพราะท่านนาวิ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สนับสนุนชอบพอกับหม่อมราชวงศ์ธรรต จุฑาทพ ผู้เป็นลุงของเขา ด้วยทำงานในแวดวงการศึกษาเหมือนกัน และยังสนิทสนมกับหม่อมราชวงศ์ปวรจุก เมื่อครั้งที่บิดาของสรุปเป็นเอกอัครราชทูตอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และท่านนาวิได้เดินทางไปราชการที่นั่นหลายครั้ง

วันนี้ท่านเดินทางมาประชุมที่ฝรั่งเศส จึงถือโอกาสพานุตรสาวติดสอยห้อยตามมาเที่ยวชอปปิง และแวะเยี่ยมบุตรชายซึ่งศึกษาอยู่ที่อิตาลีด้วยเสียเลย แต่ดูเหมือนการมาครั้งนี้จะไม่มีลูกคนไหนมีความสุขเลยสักคน

“ไม่เอาค่ะ ไม่อยากดูแล้ว ถ้าคุณพ่อจะดู เนตรจะไปรอที่ร้านกาแฟ”

ผู้เป็นพ่อก้มมองรองเท้าบูตสันสูง คลุมยาวขึ้นมาถึงเหนือหัวเข่าของบุตรสาวแล้วก็ถอดใจ แต่ไม่ลืมหันไปขอความเห็นลูกชายที่เดินหน้าบึ้งมาตั้งแต่เช้า

“นายลูกนั่นทว่าไง”

“พ่อลืมหืมหรือครับ นัทอยู่โรมมาตั้งหลายเดือน เดินจนปรุหมดแล้ว”
ว่าแล้วก็พลิกข้อมือดูนาฬิกา “ไปนำพุเทรว์เลยก็ดี หาอะไรกินแล้วนัทจะได้นั่งรถไฟกลับฟลอเรนซ์วันนี้เลย”

“จะรีบกลับไปไหน ไม่ค้างด้วยกันรึ พรุ่งนี้พอกับพีเนตรก็จะกลับแล้ว”

“ไม่ละครับ นัทต้องรีบกลับไปให้อาหารหมา”

“ตัวเองยังเอาไม่รอด ดันอุตริเอาหมามาเลี้ยง” เสียงพี่สาวพูดลอยๆ มาทำเอาน้องชายหันไปแยกเขี้ยว

“พีเนตร!”

“ไม่เอานะ สองคนนี้ทะเลาะกันไม่อายุหม่อมเขาบ้างหรือไง”

สรุปเพียงแต่ยิ้มน้อยๆ เขาออกจะเห็นใจท่านนาวิไม่น้อย ลุงใหญ่เคยเล่าว่า ท่านนาวิแต่งงานเมื่ออายุน้อยแล้ว ภริยาของท่านอายุน้อยกว่าท่านหนึ่งรอบได้

สมัยที่ท่านจะแต่งงานใครๆ ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะ ‘สุนทรียา’ เป็นสาวไฮโซ ลูกเจ้าของโรงแรมดังที่มีเสียงเล่าลือว่าเอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง

ทั้งคุณมีบุตรสองคน เนตรสุรางค์เป็นบุตรคนโต นิสัยเหมือนแม่ไม่มีผิด คือสนใจแต่ความสวยความงามและการชอปปิงซื้อของแบรนด์เนม นี่หากคุณหญิง สุนทรียาไม่ติดงานสมาคมอะไรของท่าน ก็คงจะได้มาเป็นคู่หูชอปปิงกับลูกสาว

ส่วนบุตรชายมีนิสัยเกเร เอาแต่ใจ เรียนไม่จบมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ด้วยอยู่ๆ ก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองไม่ชอบสาขาที่เรียน บิดาจึงส่งมาเรียนต่อที่อิตาลี โดยเข้าคอร์สเรียนภาษาก่อน แต่ผ่านไปหกเดือน นัทสฤกษ์ก็ยังไม่ได้ภาษา ด้วยเหตุผลที่เจ้าตัวเองว่าสถาบันภาษาที่โรมสอนไม่ดี และขอย้ายไปเรียนคอร์สใหม่ที่ฟลอเรนซ์ได้สองเดือนกว่าแล้ว เป็นช่วงใกล้เคียงกับที่สรุจเพิ่งเดินทางมาถึง

ท่านนาวิคงจะรู้นิสัยลูกชาย ก่อนที่สรุจจะเดินทางมาอิตาลี ท่านจึงนัดกินข้าวและฝากฝังให้เขาช่วยดู ซึ่งเป็นเรื่องปกติเมื่อนักการทูตจะต้องไปออกโพสท์ที่ไหน ก็มักจะส่งผู้ใหญ่มาฝากฝังลูกหลานที่กำลังศึกษาอยู่ประเทศนั้นๆ ให้อุ่นใจ แต่ด้วยช่วงแรกที่มาถึงยังวุ่นวายหลายเรื่อง เขาจึงมีโอกาสดูใจนัทสฤกษ์ก่อนหน้านั้นเพียงแค่นั้นครั้งในงานเลี้ยงต้อนรับที่สถานทูต ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะย้ายไปฟลอเรนซ์เพียงไม่นาน

“ขึ้นไปน้ำพุเทรวีเลยแล้วกันครับ” ผู้เป็นพ่อสรุปเมื่อไม่มีใครมีแกใจจะเที่ยวแล้ว “หม่อมสรุจต้องเสียเวลามากดูแลพาเที่ยวทั้งวัน เพื่อจะได้กลับไปเคลียร์งานที่สถานทูต”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี”

หลังจากตีพิมพ์แกแวน้ำพุเทรวี และเนตรสุรางค์ปฏิบัติที่จะเข้าไปโยนเหรียญลงบ่อน้ำพุตามความเชื่อว่าจะทำให้ได้กลับมาอีก ด้วยเหตุผลว่าขี้เกียจเบียดคนเข้าไป ส่วนนัทสฤกษ์รีบแยกไปขึ้นรถไฟกลับไปฟลอเรนซ์ สรุจจึงพาท่านนาวิและบุตรสาวกลับมาส่งหน้าโรงแรมที่พัก

“คำนี้พี่หม่อมสรุจจะมาทานข้าวเย็นด้วยกันไหมคะ” เนตรสุรางค์อารมณ์ดีขึ้นเมื่อได้เข้ามาตากแอร์เย็นฉ่ำในล็อบบี้ของโรงแรม

“ไปกวนอะไรหม่อมเขาอีกล่ะ กวนมาทั้งวันแล้ว” ผู้เป็นพ่อว่าอย่างเกรงใจ “แหม พรุ่งนี้ก็จะไม่ได้เจอกันแล้ว”

คนพูดไม่ว่าเปล่า ยังขยับเข้ามาเกาะแขนเขา สรุจนิ่งซึ่งขึ้นทันที รอยยิ้ม
 สุกภาพเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมแม้จะไม่ได้พูดอะไรและไม่ได้ปลดมืออีกฝ่าย แต่หญิง
 สาวคงสัมผัสได้ถึงรังสีความเย็นชาที่แผ่ออกมา ประกอบกับสายตาดูของบิดา
 จึงรีบปล่อยมือ

ผู้ที่อยู่ใกล้ชายหนุ่มจะรู้ดี ภายใต้น้ำทางสุภาพอยู่เป็นนิตยนั้น สรุจค่อนข้าง
 ไร้อารมณ์ ไม่ชอบการสัมผัสตัวจากคนที่ไม่ได้ใกล้ชิดสนิทสนมและไม่ใช้คนใน
 ครอบครัว

เมื่อเนตรสุรางค์ถอยออกไปแล้ว สรุจจึงเอ่ยต่อเสียงเรียบกับบิดาของเธอ
 “เย็นนี้ท่านพูดจะมารับรองท่านด้วยตัวเองครับ แล้วพรุ่งนี้หลังอาหารเช้า
 ผมจะเป็นคนพาไปส่งที่สนามบิน”

“ขอบใจหม่อมมากนะคะ”

“ยินดีครับ”

ท่านนาวีขยับเข้ามาใกล้ ลดเสียงลงและมองตาสรุจอย่างขอร้อง

“มาครั้งนี้ผมมีเวลาน้อย ไม่มีโอกาสตามไปดูไอ้เจ้าลูกชายที่ฟลอเรนซ์
 ยังไงต้องขอฝากให้หม่อมช่วยดูๆ มั่นด้วย นี่ย้ายที่เรียนใหม่ ผมสังหรณ์ว่ามันจะ
 ไม่ได้เรื่องอีกตามเคย”

“ครับ ผมจะช่วยดูแลให้”

ท่านนาวีพยักหน้า แล้วยื่นมือมาบีบมือสรุจอย่างขอบคุณ

เสร็จภารกิจการดูแลครอบครัวท่านรัฐมนตรีช่วยฯ สรุจก็กลับมาที่
 สถานทูตซึ่งเป็นอาคารเก่าแบบเรอเนซองส์อยู่ภายในบริเวณรั้วกว้างขวาง สรุจ
 กดรหัสเปิดประตู ทันทีที่ก้าวเข้าไป เสมียนสำนักงานที่นั่งอยู่ด้านหลังก็รีบลุกขึ้น
 ไถ้ให้เขา แล้วทักอย่างแปลกใจ

“หม่อมกลับมาแล้วหรือครับ นึกว่าจะพาสามคนนั้นเที่ยวจนค่ำ แล้วเข้า
 บ้านพักเลยเสียอีก”

“ฉันต้องกลับมาเคลียร์เอกสารนะ วันนี้มีเรื่องอะไรไหม”

“มีนักท่องเที่ยวสपोर्टหายสองรายครับ ถูกล้วงกระเป๋าแถวสถานี
 โรมานาแตร์มินี่ทั้งคู่”

เรื่องพาสสปอร์ตหายหรือถูกลักทรัพย์เป็นเหตุที่เกิดขึ้นรายวันไปเสียแล้ว

และยังมีที่นั่งในฤดูนี้ อันเป็นช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวจำนวนมากจากทั่วโลกมาเยือน อิตาลี ซึ่งเขาตั้งใจว่าจะต้องออกหนังสือเตือนนักท่องเที่ยวให้ระมัดระวังตัว

“อ้อ...แล้วก็มีจดหมายมาถึงท่านเลขาฯ ฉบับหนึ่งด้วยครับ”

“หือ?” เรื่องนี้ทำให้สรุปแปลกใจกว่าเรื่องคนไทยพาสปอร์ตหาย

หม่อมหลวงสรุจ จุฑาเทพ ยื่นมือไปรับซองจดหมายแอร์เมลสีขาว ขลิบรอบขอบด้วยสีแดงและนำเงินมาจากเสมียนสถานทูต เป็นจดหมายส่วนตัว ฉบับแรกที่มาถึงเขานับตั้งแต่มาประจำที่กรุงโรม

ลายมือหวัดแกมบรรจงที่เขียนชื่อเขาเป็นภาษาอังกฤษนั้นคุ้นตาเหลือเกิน เมื่อชายหนุ่มพลิกด้านหลัง ริมฝีปากก็คลี่ออกเป็นรอยยิ้มกว้างที่สุดในรอบวัน จดหมายฉบับนี้ระบุที่อยู่ผู้ส่งมาจาก ‘วังจุฑาเทพ’

จดหมายจาก ‘อ่อน’ ถึง ‘ชีวัน’

ถึง แม่ชีวัน

เดาว่าเธอคงจะแปลกใจที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ ก่อนอื่นฉันต้องขอโทษที่ไม่ได้ตอบจดหมายของเธอที่เขียนมาก่อนหน้า ซึ่งเธอก็คงทราบว่าคุณแก่อย่างฉันสุขภาพรวมถึงสายตาย่อมมิได้ดีนัก จะเขียนหนังสือสักฉบับก็ต้องให้วุ่นให้บรรดาหลานๆ เขียนให้ อย่างฉบับนี้ก็เป็นลายมือของหม่อมหลวงรณภูมิ เหลนรักของฉัน ซึ่งเขาฝากหักทายเธอมาในที่นี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม ฉันต้องขอนิยามเธอที่เพียรเขียนมาเล่าความเป็นอยู่เดือนละสองฉบับมิได้ขาด แสดงถึงความมีวินัยอันดี และความกตัญญูรู้คุณในฐานะที่ฉันเป็นผู้อุปการะ มอบทุนเล่าเรียนเมืองนอกเมืองนาแก่เธอ ซึ่งก็นับว่าฉันคิดไม่ผิด

ฉันทราบผลการเรียนของเธออันเป็นที่น่าชื่นชมในภาคการศึกษาที่แล้ว และกว่าจดหมายฉบับนี้จะถึง เธอก็คงจะสอบปลายภาคที่สองสำเร็จเสร็จสิ้น ฉันขออวยพรให้ผลสอบออกมาสมกับความเพียรของเธอ และนำความภาคภูมิใจมาสู่ฉันผู้มอบทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระะกิน แม่ของเธอ

ขอให้อ่านไว้ว่า แม่เธอจะไม่ได้มีศักดิ์เป็นนักเรียนทุนรัฐบาลไทย หรือทุนรัฐบาลอิตาลีอย่างที่พรชีวา ญาติผู้พี่ของเธอได้รับ แต่เธอก็ยังนับว่าเป็นตัวแทนของนักศึกษาไทยและคนไทยที่ต้องรักษาชื่อเสียงและความดีงามให้ชาวต่างชาติชื่นชม

อย่าให้ใครมาดูถูกได้ว่าประเทศไทยเป็นชาติด้อยพัฒนากว่าฝรั่งมังค่าในด้านใดๆ

ทั้งนี้ เหตุผลที่ฉันเขียนจดหมายมาถึงเธอ นอกจากพุดคุยสารทุกข์สุกดิบแล้ว ยังมีอีกเรื่องที่ผมอยากขอให้อ่าน ด้วยเห็นว่าเธอเองก็ใกล้หมดภาระด้านการศึกษาในเทอมนี้แล้ว นั่นคือเรื่องเกี่ยวกับหม่อมหลวงสรุจ เพลนรักอีกคนของฉัน กับพรชิวา ญาติผู้พี่ของเธอ

ในช่วงเวลาที่กระถิ่น แม่ของเธอ ได้ส่งให้เธอมาอยู่กับเกษราเพื่อเรียนหนังสือ คงจะทำให้เธอได้ยินเรื่องราวของบรรดาเหลนๆ ของฉันอยู่บ้าง คุณสรุจเป็นหนึ่งในเหลนรุ่นโต หรือที่ใครพากันเรียกว่าห้าสิ่งทีจุกาเทพรุ่นที่สอง

เธออาจจะเคยมีโอกาสดูเจอหม่อมหลวงสรุจบ้างแล้ว เนื่องจากเขาได้เดินทางไปประจำตำแหน่งเลขานุการเอก ณ สถานทูตไทย ประจำกรุงโรม ตั้งแต่เกือบสามเดือนก่อน และตัวเธอก็เล่าว่าได้ไปช่วยงานของสถานทูตอยู่เนืองๆ เพลนทวดของฉันคนนี้นั่นค่อนข้างเป็นคนเงียบขี้นิมและถือตัวอยู่สักหน่อย ไม่เหมือนบรรดาสิ่งทีจุกาเทพคนอื่นๆ นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เขาเป็นคนเดียวที่ยังเป็นโสด และยังไม่มีความคิดคบหาใจกับใคร ขณะที่เหลนรุ่นแรกคนอื่นๆ ได้เป็นฝั่งเป็นฝากันไปครบถ้วนหมดแล้ว

ถึงตอนนี้นั้นจะบอกความลับแก่เธอ ว่าฉันได้มองพรชิวา ลูกสาวคนสุดท้ายของเกษราให้แก่คุณสรุจของฉัน ถึงตรงนี้เด็กวัยรุ่นอย่างเธออาจจะคิดว่าคนแก่อย่างฉันช่างมีความคิดคร่ำครึที่หวังจะจับคู่ให้ลูกหลาน ซึ่งเธอก็คงจะเคยได้ยินจากแม่ของเธอมาบ้าง ว่าสมัยแม่กระถิ่นยังสาวๆ ฉันก็เคยพยายามจับคู่หล่อนให้คุณชายปวรรุจ หลานชายของฉันเช่นกัน

อันที่จริงฉันเลิกความคิดจับคู่ให้ใครมานานแล้ว ตั้งแต่ล้มเหลวในการจับคู่ห้าสิ่งทีจุกาเทพรุ่นพ่อให้เกี่ยวข้องกับสาวๆ เทวพรหมรุ่นแม่ของเธอ แต่อย่างที่คุณรู้ว่า ห้าสิ่งทีจุกาเทพรุ่นสองทั้งสี่คนที่เป็ฝั่งเป็นฝาไป นับตั้งแต่ศิวภูษเนศ ฉัตรเกล้า และรณจักร ล้วนได้วิวาทกับสายเลือดตระกูลเทวพรหมทั้งหมดอย่างเหลือเชื่อ เกินกว่าที่ผมจะคิดว่าท่านพระพรหมไม่มีส่วนลิขิตในเรื่องนี้

จึงช่วยไม่ได้เลยที่ผมจะคิดว่า สิ่งทีคนที่เหลือของจุกาเทพอย่างคุณสรุจ ก็อาจถูกลิขิตมาให้ครองคู่กับสายเลือดเทวพรหมเช่นกัน โดยเฉพาะเทวพรหมสายตรงอย่างพรชิวา บุตรสาวคนสุดท้ายของเกษรา

หรือเธอว่ามันเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ที่คุณสรุจออกไปประจำที่กรุงโรม ในช่วงจังหวะเวลาเดียวกับที่พรชีวาได้รับทุนรัฐบาลอิตาลีไปเรียนต่อที่กรุงโรม เช่นกัน

ฉันเผ้าพิจารณาเรื่องนี้ และคิดอย่างไรก็เห็นว่ามันไม่ใช่เพียงเรื่องบังเอิญ เพื่อไม่ให้ใครตำหนิติฉินว่าฉันบังคับฝืนใจลูกหลาน ฉันได้ปรึกษาเรื่องนี้กับคุณสรุจแล้วก่อนที่จะเดินทาง เธอก็ได้รับรู้และรับปากกับฉันเองว่า จะใช้เวลาช่วงที่ได้อยู่ในอิตาลีลองพบปะและศึกษานิสัยใจคอพรชีวาให้มากขึ้น ส่วนจะมีความเป็นไปได้หรือไม่ก็สุดแล้วแต่โชคชะตา

ถึงอย่างนั้นฉันยังมีความกังวล เพราะเมื่อปรึกษากับแม่เกษราแล้ว ทำให้รู้ว่าทั้งคุณสรุจและพรชีวา ญาติผู้ใหญ่ของเธอ แม่จะมีอายุห่างกันถึงสิบปี แต่กลับมีนิสัยบางอย่างคล้ายคลึงกัน นั่นคือทั้งสองเป็นคนไว้วางใจ เรื่องที่จะให้มาพบปะทำความรู้จักสนิทสนมกันเอง ฉันมองแล้วเห็นที่จะยาก

ฉันจึงคิดว่าต้องพึ่งพาเธอ

จากที่ฉันได้รู้จักเธอ ไม่ว่าจากคำพูดของแม่กระถิน ป้าเกษราของเธอ หรือกระทั่งการได้อ่านจดหมายของเธอหลายๆ ฉบับ ฉันสรุปได้ว่าเธอเป็นคนฉลาด คล่องแคล่ว ปราดเปรี้ยว และเหมาะสมที่สุดที่ฉันจะอาศัยให้ช่วยเหลือได้ในเรื่องนี้

ชีวัน ฉันต้องการให้เธอช่วยทำหน้าที่เป็นแม่สื่อแม่ชักให้คุณสรุจและพรชีวา ได้มีโอกาสพบปะ ศึกษาเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างอยู่ที่นั่น

อย่าถือว่าเป็นการทวงบุญคุณ แต่ขอให้คิดเสียว่าเป็นคำขอร้องจากผู้มีพระคุณของเธอ ถ้าหากว่าเธอจะพอมึ้นน้ำใจกับคนแก่

หากเธอตอบรับคำขอของฉัน ขอให้ส่งข่าวคราวและความคืบหน้าของคนทั้งคู่มาในจดหมายฉบับหน้าๆ ของเธอบ้าง ฉันก็จักขอบใจเป็นอย่างยิ่ง

อ่อน

จดหมายจาก 'อ่อน' ถึง 'หม่อมหลวงสรุจ'

ถึง คุณสรุจเหลนรัก

ทวดขอให้คุณภูมิช่วยเขียนจดหมายฉบับนี้ให้ตามคำบอก เพราะคิดถึง

คุณสรุจเหลือเกิน

พริบตาเดียวคุณสรุจก็ไปอยู่ไกลบ้านได้เกือบสามเดือนแล้ว เรือนริมน้ำของทวดก็พลอยเงียบเหงา เมื่อมีสมาชิกไม่พร้อมหน้า บรรดาสีสิ่งหิ้งที่เหลือก็ไม่ค่อยจะมาชุมนุมสังสรรค์กันเช่นเคย อีกทั้งต่างก็ยุ่งกับหน้าที่การงานการที่กำลังเจริญก้าวหน้ากันทุกคน ดีที่ยังมีเหลนสะใภ้คอยแวะเวียนมาคุยให้คนแก่พอชื่นใจได้บ้าง

คุณหญิงแจ้งข่าวดีให้ทราบแล้ว ว่าตอนนี้ล่อจันท์และดูจ้อบสรได้ตั้งครรวีในเวลาไล่เลี่ยกัน ทั้งคุณหญิงและคุณเพชรตื่นเต้นดีใจเป็นการใหญ่ เผ่าประคบประหม่อมเมียของตนไม่ห่าง คุณหญิงจะออกนอกหน้ามากกว่าหน่อย ก็คงจะเหมือนกับชายเล็กพ่อของคุณฤสมัยหนุ่มๆ หรืออาจจะร้ายกว่า เพราะรายนี้เผ่ากวนให้คุณฉัตรมาตรวจเมียแทบจะวันเว้นวันเลยทีเดียว

ตัวคุณฉัตรเองพอเห็นคุณหญิงตื่นเต้น ก็พลอยอยากรีบมีตัวเล็กกับเขาบ้าง ติดที่ขัวญุทยัยยังสนุกกับการเป็นพยาบาล ติดตามแพทย์ไปออกหน่วยเคลื่อนที่ตามต่างจังหวัดบ่อยๆ ประสาคนไม่ชอบบอญู่เฉย แม่คนนี่ถึงจะแต่งงานแล้วก็ยังมีวิญญาณของเด็กแก่นแก้วอยู่ไม่สุขแฝงอยู่ในร่างไม่ไปไหน อยากให้คุณสรุจมาเห็นเวลาคุณฉัตรตามง้อขอเมียให้ยอมมีลูก ช่างน่าขันเป็นที่สุด

ส่วนคุณจักรก็ถูกล้อว่ามัวแต่เลี้ยงเด็กคือยายลัมจี๊ด กับเลี้ยงม้า ก็เลยไม่มีเวลาผลิตเหลนให้ทวด ตอนนี่จึงเห็นที่กำลังเร่งทำคะแนนเป็นการใหญ่ ทำเอาแม่หนูพุกอายม้วนตัวนทุกที่ที่ถูกล้อ

และที่แสบกว่าใครคือคุณภูมิที่กำลังนั่งเขียนจดหมายให้ทวดคนนี่ ที่ถึงกับเป็นเจ้าของตั่งโต๊ะพนันชั้นต่อ วาระหว่างลูกของคุณหญิงกับลูกของคุณเพชร ใครจะลืมหาดูโลกชิงตำแหน่ง 'ลือ' คนแรกของทวดได้ก่อนกัน

บ้านเรากำลังจะมีเด็กๆ มาวิ่งเล่นอีกครั้ง คุณสรุจฟังแบบนี้แล้วไม่รู้ลึกรู้ว่าตนเองซักจะล้าหลังพี่น้องไปหน่อยหรือ อย่าว่าแต่แต่งงานแต่งงาน แม้แต่คนรักสักคนก็ยังไม่

คุณสรุจอาจจะเถียงว่า ก็แล้วคุณภูมิ คุณเร และคุณกร ก็ยังโสดอยู่เช่นกัน แต่ในทั้งหมดทวดเป็นห่วงคุณสรุจที่สุด เพราะปวรจ พ้อของเหลนมีคุณสรุจเป็นลูกชายเพียงคนเดียว แล้วจะไม่ให้ทวดกังวลว่าทายาททางสายของ

ชายรุจจะกัดส้นกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ได้อย่างไร

หรือหากคุณสรุจจะใจเย็น คิดว่ายังมีเวลาอีกเหลือเพื่อไม่ต้องรีบร้อน ทวดก็ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่รอดจนถึงวันที่ได้เห็นทายาทสืบสายจากทางชายรุจหรือไม่ แม้ทวดจะมีความตั้งใจว่าจะอยู่รอดดูหน้าทายาทของเหล่านๆ ให้ครบทุกคนก่อน แล้วค่อยตาย แต่ถ้าคุณสรุจมัวรอช้า ทวดตายไปโดยไม่ได้เห็นหน้าลูกของคุณสรุจ ก็คงจะนอนตาไม่หลับเป็นแน่

จึงถึงเวลาแล้วที่ทวดจะขอทวงสัญญาจากคุณสรุจ

คุณสรุจคงจำได้ ก่อนเดินทางไปอิตาลี คุณสรุจได้เข้ามากราบลาทวด ทวดได้ขอคุณสรุจไว้เรื่องหนึ่ง นั่นคือเรื่องของพรชีวา คุณสรุจรู้ว่าทวดถูกชะตาเธอ ยิ่งนัก นอกจากกิริยามารยาทอันงดงาม นุ่มนวล เป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว สมกับที่เกษราอบรมสั่งสอนมาอย่างดี เธอยังมีความมั่นใจแบบสาวสมัยใหม่ และมีความสุขที่ตำแหน่งคณาธิการของมหาวิทยาลัยเป็นเครื่องยืนยันมาแล้ว ถึงแม้จะอายุน้อยกว่าคุณสรุจไปบ้าง แต่ทวดเชื่อว่าการไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศ จะทำให้ความคิดความอ่านของเธอเป็นผู้ใหญ่พอที่จะเป็นคู่คิดของคุณสรุจได้ ทวดจึงไม่เห็นใครอีกแล้วที่จะเหมาะสมกับคุณสรุจมากไปกว่าพรชีวา

ที่สำคัญ ตอนนี้อยู่กำลังใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเดียวกันกับคุณสรุจอย่างบังเอิญ เป็นที่สุด

หากคุณสรุจยังจำได้ วันนั้นคุณสรุจได้รับปากคนแก่ว่าจะลองใช้โอกาสอันแสนประจวบเหมาะนี้ทำความรู้จัก และศิษยานุศิษย์ใจคอของน้องให้มากขึ้น ในการนี้ทวดมิได้บังคับฝืนใจคุณสรุจ หากว่าได้ใกล้ชิดสนิทสนมกันแล้วเห็นว่ไปกันไม่ได้ ทวดจะยอมรับการตัดสินใจนั้นแต่โดยดี

แต่ขอเพียงคุณสรุจได้ลองเปิดใจทำความรู้จักน้องดูก่อนเท่านั้น

หากคุณสรุจได้ทำตามที่ได้รับปากแล้ว ทวดขอให้คุณสรุจได้มีจดหมายมาเล่าความคืบหน้าให้ทวดฟังบ้าง คิดเสียว่าเห็นแก่ไม้ใกล้ฝั่งที่มีความสุขเพียงอย่างเดียว คือได้เฝ้ามองการเจริญเติบโต ประสบความสำเร็จของลูกหลานก็เท่านั้น

ด้วยรัก

อ่อน

๑

ชีวิตันพับจดหมายจากเมืองไทยด้วยสีหน้าหงิกใจ หลังจากอ่านจบ
เป็นรอบที่สาม

“เป็นอะไรชีวิตัน นั่งถอนใจอยู่นั่น” เจ้าของเสียงยี่หน้าเข้ามาในครัว “ทำ
อะไรกิน หอมไม่ถึงในห้อง”

“ว้าย! ไหม้แล้ว” ชีวิตันสะดุ้งลุกจากเก้าอี้ โผไปที่เตาแก๊ส รีบเปิดฝาท้อ
ที่แง้มไว้นิดๆ แล้วใช้ทัพพีคนข้าวต้มที่กำลังเดือดปุดๆ ก่อนเป่าปากอย่างโล่งอก
“ค่อยยังชั่วหน่อยๆ ยังไม่ทันไหม้ พี่ดารามาทันเวลาพอดี ไม่งั้นอดกินแน่เลย”

เธอหันไปยิ้มยิงฟันให้ ‘แพลตเมต’ ที่ตอนนี้เดินเข้ามาชะโงกหน้าดูสิ่งที่อยู่
ในหม้อ

“ซูปอะไรนะ”

“พอดีมีข้าวหุงเหลือติดกันหม้อจากเมื่อวาน ชีวิตันก็เลยทำข้าวต้มกึ่งนะ
ได้กึ่งลดราคามาพอดี”

“ดี จะได้ไม่ต้องทิ้งข้าว ไหนมาที่ช่วยชิมให้” คนอาสาจួយทัพพีไปจากมือ
แล้วใช้ช้อนอีกคันตักน้ำข้าวต้มซึ่งมีมันกึ่งสีส้มลอยจางๆ ขึ้นชิม

“อืม... น้ำซูปกลมกล่อมดี หอมมันกึ่ง”

แล้วก็ใช้ทัพพีตักเมล็ดข้าวขึ้นมาพิจารณา ก่อนจะใช้ช้อนคันเล็กตักใส่ปาก
“ข้าวก็มันดีแล้ว แต่น่าจะเคี้ยวให้ละเอียด”

ดาราใช้ทัพพีคนอีกรอบ ช้อนตัวกึ่งขึ้นมา เข้าปากเช่นกัน

“อืม... กุ้งถ้าเอาผัดกับกระเทียมเสียบก่อนนิดหนึ่งแล้วค่อยต้มจะมีรสชาติ
กว่านี้”

พอเจ้าตัวทำท่าจะตักชิมเป็นรอบที่สี่ ชีวันก็ถามยิ้มๆ

“แล้ววันนี้พี่ดารากับดาดัดทำอะไรกินคะ”

คนถูกถามชะงักมือ

“ยังไม่ได้คิดเลย แต่ดาดัดน่าจะกินมาจากข้างนอก”

“งั้นจะกินด้วยกันไหมคะ”

“อ้อ ชิมสักหน่อยก็ดี”

ชีวันซ่อนยิ้มกับคำตอบที่คาดไว้แล้ว เปิดตู้ลอยเหนืออ่างล้างจาน หยิบ
ซามกันลึกลงมาสองใบวางบนจานรอง แล้วรับทัพพีตักมาจากอีกฟาย ตักข้าวต้มกุ้ง
หอมจุกใส่ซาม โรยหน้าด้วยต้นหอมซอย วางเสิร์ฟตรงหน้าดาราซึ่งไปนั่งรอที่
โต๊ะกินข้าวขนาดสี่คนซึ่งตั้งชิดฝาผนังภายในห้องครัวเล็กๆ ทาสีขาวสะอาดอันเป็น
พื้นที่ที่ใช้ร่วมกัน

อะพาร์ตเมนต์ห้องนี้แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองห้องนอน ห้องเล็กเป็นของชีวัน
ส่วนห้องนอนใหญ่เป็นของดาราซึ่งอยู่ร่วมกับน้องชายชื่อดาดัด ห้องครัวและ
ห้องน้ำแยกออกมาเป็นพื้นที่ส่วนกลาง ซึ่งแฟลตเมตทั้งสามตกลงผลัดเวรกัน
ทำความสะอาดคนละสัปดาห์

“ดาดัดยังไม่กลับหรือ”

“อืม นายลัดได้งานที่ร้านลอมบาร์ดี วันนี้ไปทำวันแรก”

“โอ้โฮ ขยันจัง เพิ่งสอบเสร็จเมื่อวานก็เริ่มงานแล้วหรือ แล้วตอนเย็นก็ยัง
ไปทำที่ร้านพิซซาอยู่เหมือนเดิมใช่ไหม” ชีวันชื่นชมดาดัด ชายหนุ่มเป็นคนขยัน
นอกจากจะทำงานที่ร้านพิซซาหลังเลิกเรียนเป็นประจำแล้ว ในช่วงปิดเทอมเขายัง
มักหางานพิเศษอย่างอื่นทำไปด้วย เมื่อสัปดาห์ก่อนเขาเพิ่งบอกเธอว่าไปสมัคร
งานที่ร้านลอมบาร์ดี ซึ่งเป็นร้านขายไวน์บัลซามิกและชีสชื่อดังที่มีลูกค้าส่วนใหญ่
เป็นนักท่องเที่ยว ชีวันไม่คิดว่าเขาจะเริ่มงานทันทีที่สอบเสร็จ

“ก็ต้องอย่างนี้ละ ที่บ้านพี่ไม่ได้รวย พ่อแม่ไม่ได้ส่งเงินให้ใช้ทุกๆ เดือน เหมือนชีวิตนี้นะ”

“โน...” ชีวิตหวังด้วยเสียงหัวเราะ ไม่ได้ใส่ใจแววแตกดันนินดา ในน้ำเสียงของดารา “คนที่ส่งเสียชีวิตไม่ใช่ที่บ้านหรอก แต่เป็นผู้มีพระคุณ” หัวใจของหญิงสาวพองโตเช่นทุกครั้งยามเอ่ยคำนั้น

“ผู้มีพระคุณ? อย่างบอกนะว่าชีวิตมีเสียเลี้ยง”

“ยังไม่ใช่ใหญ่เลย ผู้อุปการะชีวิตเป็นผู้ใหญ่ที่เจตดีและทำนาก็มีเมตตากับชีวิตมากที่สุดเลยต่างหาก” ชีวิตเอ่ยแค่นั้น นึกถึงคำที่กระถินย่านักย้าหนาก่อนจะจากประเทศไทย

‘ไปที่โน่นชีวิตอย่าเที่ยวไปประกาศว่าได้รับทุนจากใคร คนจะหมั่นไส้เอาได้ใครๆ ก็รู้จักราชสกุลจุฬาเทพ เต็มเขาจะหาว่าเราขี้ขี้’

‘ดีเสียอีกค่ะ จะได้เป็นการยกย่องเชิดชูให้คนอื่นรับรู้ว่าคุณทวดอ่อนใจดีที่สุดในโลก มอบทุนการศึกษาให้ชีวิตได้มีโอกาสดูไปเรียนเมืองนอกกับชีวิตด้วยคน’

‘อ๊อ๊ย คุณทวดอ่อนเขาไม่มาหวังให้ใครเชิดชูเพราะส่งลิงอย่างเราไปเรียนเมืองนอกหรอก แล้วถ้าเพื่อเราเกิดไปทำอะไรกะเบีบบ้านขึ้นมาจะเสียชื่อไปถึงคุณทวดอ่อนอีก’

นึกถึงคำมารดาแล้วชีวิตก็ได้แต่ซ่อนยิ้ม ไม่ได้ใส่ใจแววตาสงสัยใคร่รู้ของดารา

ถ้าเทียบกับ ‘พรชีวา’ แล้ว ชีวิตก็คงจะเหมือน ‘ลิง’ จริงๆ

เธอทั้งรักและชื่นชมญาติผู้พี่ของเธอมาตั้งแต่เด็ก พรชีวาทั้งเก่ง ทั้งสวย มารยาทดี เรียบร้อย แต่ก็ทำได้มากกว่านั่งพับเพียบทำขนมร้อยมาลัย พรชีวาเป็นผู้นำนักเรียนในกิจกรรมต่างๆ มาตั้งแต่ชั้นประถมเลยทีเดียว พอเข้ามหาวิทยาลัยก็ได้เป็นดรัมเมเยอร์สองปีซ้อน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็เป็นดาวเด่น แม้แต่มาที่อิตาลี นักเรียนไทยทุกคนรู้จักและกล่าวขวัญถึงพรชีวาในความสวยและเก่งของเธอ ในฐานะที่เป็นคนไทยคนเดียวในปีการศึกษาที่ได้รับทุนจากรัฐบาลอิตาลี มาเรียนต่อในสาขามนุษยศาสตร์และปรัชญาที่มหาวิทยาลัยแห่งโรม ซึ่งถือเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

ต่างกับชีวิตซึ่งเป็นเด็กบ้านทุ่งแท้ๆ โทมากับการวิ่งเล่นในสวนยาง ปีนต้น

มะพร้าวกับลิง กระโดดน้ำในแม่น้ำตาปีวายแข่งกับพี่ชายทั้งสามและกลุ่มเพื่อนของพี่ชายพนันขันต่อเอาเงิน มารดาคงทนไม่ไหว กลัวชีวันจะโตขึ้นมาเป็นลิงเป็นค่างไปจริงๆ จึงมักจะส่งเธอขึ้นกรุงเทพฯ มาอยู่กับเกษรา ญาติผู้พี่ของมารดาทุกๆ ปีเดือนอม

ในที่แรกบิดามารดาต่างคิดว่า การส่งลิงเข้าเมืองจะทำให้ชีวันงอแงร้องกลับบ้าน หรือไม่ก็ไปสร้างควมปั่นป่วนวุ่นวายให้เกษรา แต่ทั้งสองคาดผิด ชีวันปรับตัวได้อย่างดี เธอถูกชะตากับพรชีวาเพราะไม่เคยมีพี่สาวมาก่อน และยึดพรชีวาเป็นแม่แบบ ญาติผู้พี่ทำอะไรเธอก็ทำตามไปหมด จนถูกชีวิตและชาลีลาพี่ชายพี่สาวของพรชีวาที่โตกว่าหลายปีล้อว่า ชีวันเป็น ‘ลูกเปิด’ ที่เดินตาม ‘แม่หงส์’ ไปทุกที่

ส่วนพรชีวาผู้เคยเป็นน้องคนสุดท้องมาตลอด เมื่อมีน้องสาวคนใหม่อายุไล่เลี่ยกันมาเป็นเพื่อนเล่น ทั้งยังเป็นเพื่อนที่แก่นแก้วซุกซนหาเรื่องสนุกทำได้ดีตลอด ก็ทำให้เด็กสาวดูมีชีวิตชีวามากขึ้นเช่นกัน

กระฉินเห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นทุกๆ ครั้งที่ชีวันกลับมาจากกรุงเทพฯ เมื่อชีวันเรียนจบมัธยมต้น จึงตัดสินใจส่งมาเรียนต่อมัธยมปลายที่เมืองหลวงตามคำแนะนำของเกษรา ทำให้สองสาวยิ่งทวีความสนิทสนมยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ คลานตามกันมา

ปีสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัย พรชีวาสมัครชิงทุนรัฐบาลอิตาลีเพื่อไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทได้สำเร็จ ชีวันผู้กำลังจะจบการศึกษาระดับมัธยมปลายในปีเดียวกันและมีญาติผู้พี่เป็นแม่แบบไปเสียทุกเรื่องก็พลอยตื่นตื้นตันยินดี ตั้งใจว่าจะต้องสอบชิงทุนเพื่อไปอิตาลีกับพรชีวาให้จงได้

ด้วยความช่วยเหลือและสนับสนุนของพรชีวา ชีวันสมัครสอบชิงทุนรัฐบาลและกระทรวงต่างๆ ที่มีการเปิดให้ทุนเรียนต่อระดับปริญญาตรี แต่ผลเป็นที่น่าผิดหวัง ชีวันสอบไม่ติดสักแห่ง

ชีวันจำได้ว่า นั่นเป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งในชีวิตที่ตนร้องไห้ใครๆ พากันปลอบเด็กสาวว่า หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย เธอยังมีโอกาสสอบชิงทุนไปศึกษาระดับปริญญาโทอย่างที่พรชีวาได้รับ แต่น้อยคนจะเข้าใจว่า การพลาดหวังที่จะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศนั้น ไม่เท่ากับการที่จะต้องจากกับพรชีวานานถึงสองหรือ

สามปี

เด็กเข้มแข็งอย่างชีวิตนร็องให้อยู่แคว้นเดียวก็ทำได้ เธอถอดใจเรื่องจะไปเรียนต่อพร้อมญาติผู้พี่ แล้วหันมาตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศ

ไม่กี่วันก่อนที่พรชีวาจะบินไปศึกษาต่อตามกำหนด เกษราพาบุตรสาวเข้าไปกราบลาและขอพรจากคุณทวดอ่อนและคุณชายทั้งห้าที่วังจุฑาเทพ คุณทวดอ่อนพูดคุยถามไถ่พรชีวาด้วยความเอ็นดูอยู่เป็นนาน ทว่าเมื่อกลับมา เกษราก็แจ้งชีวิตว่าคุณทวดอ่อนต้องการพบเธอ

หลายวันถัดมา กระจิน มารดาของชีวิตนเดินทางขึ้นมาจากบักซีใต้ และทั้งสองก็เข้าวังจุฑาเทพพร้อมกันเพื่อพบคุณทวดอ่อนตามความประสงค์ของฝ่ายนั้น คุณทวดอ่อนเสนอให้ทุนการศึกษาแก่ชีวิตนเพื่อเดินทางไปศึกษาต่อที่อิตาลี พร้อมพรชีวาตามเจตนาแรกของเธอ ด้วยเหตุผลว่า

‘ฉันเห็นเด็กมันมีความตั้งใจ อีกร่างเด็กคนนี้ก็เป็ญลูกสาวของกระจินที่ฉันเองก็เอ็นดูมาแต่ไหนแต่ไร ให้แก่ได้ไปเรียนสมความตั้งใจ จะได้อยู่เป็นเพื่อนกันกับแม่พรชีวา เกษราจะได้คลายห่วงว่าลูกสาวต้องไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองคนเดียว’

ทั้งพรชีวาและชีวิตนแทบจะกระโดดโลดเต้นเมื่อทราบข่าวดี แม้กระจินของชีวิตนถึงกับน้ำตาไหล กราบแล้วกราบอีกในความเมตตาของคุณทวดอ่อน

อย่างไรก็ตาม พรชีวาต้องเดินทางไปก่อนตามกำหนด ส่วนชีวิตนต้องใช้เวลาลมัครหาที่เรียนจึงได้บินตามไปในอีกสี่เดือนถัดมา ถึงกระนั้นความตั้งใจจะไปอยู่ด้วยกันก็ต้องพลิกผันไปเล็กน้อย เนื่องจากวิทยาลัยที่ตอบรับชีวิตนเข้าเรียนนั้นตั้งอยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์ ห่างไปทางตอนเหนือของกรุงโรม ใช้เวลาเดินทางโดยรถไฟประมาณสามหรือสี่ชั่วโมง

ชีวิตนแชร์อะพาร์ตเมนต์ร่วมกับสองพี่น้องคนไทยที่มาเรียนอยู่ที่ฟลอเรนซ์ ก่อนหน้าเธอหนึ่งปี คือดาราและดัลดี ขณะที่พรชีวามีรูมเมตเป็นนักศึกษาสาวชาวรัสเซียซึ่งเรียนอยู่คณะเดียวกัน ชื่อว่า ดิน่า

ถึงกระนั้นทุกคราที่มีวันหยุดพิเศษหรือช่วงปิดภาคเรียนไม่ว่าจะสั้นหรือยาว ชีวิตนจะเดินทางไปพักกับพรชีวาที่กรุงโรม หรือในทางกลับกัน พรชีวาจะ

เดินทางมาพบกับชีวันที่ฟลอเรนซ์ เป็นเช่นนี้ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

ชีวันตั้งอกตั้งใจเล่าเรียน ด้วยสำนึกและซาบซึ้งในพระคุณของผู้ให้ทุนการศึกษาเสมอ เธอเฝ้าเขียนจดหมายรายงานความเป็นไปให้คุณหวดอ่อนทราบ เดือนละสองฉบับไม่เคยขาด แม้จะไม่เคยได้รับจดหมายตอบกลับมาเลยแม้เพียงฉบับเดียว

แต่ครั้งนี้ จดหมายตอบฉบับแรกของคุณหวดอ่อนกลับทำให้ชีวันต้องหนักใจ

ชีวันจะต้องมารับทกามเทพจริงๆ หรือนี่!

เสียงไขกุญแจเรียกความสนใจของคนทั้งสองที่กำลังนั่งกินข้าวอยู่ในครัว แม้ยังไม่เห็นตัวก็รู้ว่าเป็นใคร เพราะนอกจากชีวันและดาราแล้ว ก็มีอีกคนเดียวที่มีกุญแจอะพาร์ตเมนต์

“ดัลลัด กลับมาแล้วหรือ” ชีวันร้องทัก

พักเดียวเท่านั้น คนที่เธอเรียกชื่อก็โผล่หน้าเข้ามาในห้องครัว ดัลลัดเป็นผู้ชายตัวผอมสูง หน้าตบ ผมยาวระดับบ่าของเขามัดรวบเป็นจุกเล็กๆ ไว้ด้านหลัง

“กินอะไรมาหรือยัง วันนี้ชีวันทำข้าวต้ม”

“ไม่เป็นไร ชีวันกินเถอะ ฉันกินมาแล้ว” ดัลลัดว่า พลางเหล่มองพี่สาวตอนที่กำลังชดน้ำข้าวต้มจนเกลี้ยงชาม

“ไหนพี่ดาราบอกว่าฝากผมซื้อบะหมี่จากร้านจีน” คนพูดชูถุงใส่กล่องอาหารขึ้นให้ดู

“ก็ชีวันชวนชิมข้าวต้ม บะหมี่ค่อยเก็บใส่ตู้เย็นไว้กินพุงนี้” ไม่ว่าเปล่าดารารับลูกขึ้นรับกล่องบะหมี่จากมือน้องชายหันไปเก็บใส่ตู้เย็นทันที

ชีวันซ่อนยิ้มเมื่อสบตากับดัลลัดแล้วเห็นฝ้ายนั้นแอบส่ายหน้าให้พี่สาวอย่างระอา

“ทำงานวันแรกเป็นยังไงบ้าง” ชีวันขยับเก้าอี้ให้ดัลลัดนั่ง แถมยังรินน้ำใส่แก้วเลื่อนให้อย่างเอาใจ “ไหนเล่าซิ เห็นบ่อยไหม”

“ไม่เหนื่อยหรอก ชิมไวน์ทั้งวันนะสิ”

“ฮ่า...ถึงว่าหน้าแดงแจ๋เชียวนะ”

“ได้ชิมไวน์ด้วยเธอ” ดารากลับมานั่งร่วมวงอย่างสนใจ “เอากลับมาบ้าน บ้างสิ”

“จะทำอย่างนั้นได้ไงล่ะที่ดารา ที่เขาให้ชิมก็เพราะต้องให้รู้ จะได้แนะนำ ลูกค้าได้ แต่คงไม่ถึงขั้นให้เอากลับบ้าน”

“โธ่” ดาราทำหน้าแข็งๆ

“ถ้าอยากชิมก็ไปทำงานกับผมสิ”

พอด่าลัดแก้งว่าอย่างนั้น ดาราก็ทำตาเหลือก รีบส่ายหน้าหวิวจนแว่น เลื่อนหลุดจากคั้ง

“ฉันต้องทำทีลีส หนังสือต้องอ่านอีกกองพะเนินเทินทึก ปิดเทอมก็เหมือน ไม่ได้ปิด จะมีเวลาที่ไหนไปทำงาน ไหนจะต้องไปช่วยงานที่สถานทูตอีก นี่เมื่อเข้า คุณปรียากี่โท. มา บอกว่าเสาร์หน้าจะมีกงสุลสัญจรที่เมสเตร อยากให้ไปช่วย”

“ชีวิตสนใจทันที ขณะที่ด่าลัดหัวเราะหึ

“ที่สถานทูตเรียกมาละมีเวลาไปช่วยจัง”

“เราเป็นนักเรียนไทย สถานทูตมีงานก็ต้องไปช่วยกัน ถ้าไม่ไปเลยเขาจะ หาวว่าไม่มีน้ำใจ”

“เขามีอาหารไทยให้กินฟรีละไม่ว่า” ดาลัดเบือนหน้าไปพึมพำอีกทาง

“ว่าอะไรนะ” ดาราได้ยินไม่ถนัด แต่ชีวิตได้ยินชัดจึงกลั้นหัวเราะแทบไม่ทัน

“เปล่า แล้วชีวิตไปกับเขาด้วยไหม”

“ต้องไปสิ ท่านเลขาฯ ผูกให้ชวนชีวิตด้วย”

“ท่านเลขาฯ?”

“หม่อมหลวงสรุจไง เลขานุการเอกคนใหม่ที่เพิ่งย้ายมา” เพราะไปคลุกคลี กับสถานทูตบ่อย ดาราจึงสนิทสนมกับเจ้าหน้าที่สถานทูต และรู้ความเป็นไปของ คนข้างในดีราวกับเป็นเจ้าของที่คนหนึ่งทีเดียว

“แล้วทำไมเขาถึงรู้จักชีวิต” ดาลัดหันมาถาม

“ชีวิตเคยเจอเขาตอนไปงานสงกรานต์ที่สถานทูตเมื่อเดือนก่อน เขารู้จัก ชิวด้วยเหมือนกัน” ชีวิตไม่ได้บอกว่าที่จริงครอบครัวของหม่อมหลวงสรุจและ พรชิวาสสนิทสนมใกล้ชิดกันเกินกว่าคำว่า ‘รู้จัก’ มาก

“ใครๆ ก็รู้จัก ‘ชิว’ ของชีวิตทั้งนั้นล่ะ” น้ำเสียงดาลัดมีแววหม่นไปสิ้นทีเดียว

ปกติเวลาหนุ่มๆ พูดถึงพรชีวันมักจะมีการคล้ายกัน คือตาลุก ตื่นเต้น สนใจใคร่รู้เรื่องราวของหญิงสาว แต่ดัลด์เป็นคนเดียวที่ตรงกันข้าม นอกจากจะไม่ตื่นเต้นแล้ว ยังคล้ายจะต่อต้านญาติผู้ใหญ่ของชีวันอยู่หน่อยๆ

ผิดกับดัลด์ที่ปลอบปล้ำพรชีวันอย่างเห็นได้ชัด เจอเมื่อไรเป็นต้องเข้าไป ประกบติดแทบจะอ้อมแขนทีเดียว นั่นอาจเป็นเหตุที่ทำให้น้องชายหมั่นไส้ก็เป็นได้

“ไปนะชีวัน ชวนพรชีวันไปด้วย”

“ไปได้ วันเสาร์ชีวันไม่ได้ติดอะไร ชีวันก็สอบเสร็จแล้ว น่าจะได้เหมือนกัน”

“ดีเลย พรุ่งนี้จะได้โทร. บอกคุณปรียา” ดัลด์กระตือรือร้น ชีวันเห็นว่า ได้โอกาสเหมาะเลยเลียบเคียงตาม

“พี่ดัลด์ พี่เคยเจอท่านเลขาฯ คนใหม่หลายครั้งกว่าชีวัน พี่ว่าเขาเป็น ยังไง”

“หล่อ” ดัลด์ตอบสั้นๆ แต่ตาเป็นประกายขึ้นมาทันที ทำเอาน้องชายร้องอ้อ “ขนาดนั้นเลย?”

“นายไม่เคยเห็น ไม่รู้หรือก ห่ม่อมหลวงสูงทั้งหนุ่มและหล่อกว่าท่าน เลขาฯ คนเก่าร้อยเท่า ไม่เชื่อก็ถามชีวันดู”

“เรื่องนั้นชีวันรู้แล้ว แต่หมายถึงนิสัยใจคอเขาจะเป็นยังไง ใจดีไหม ชีวันว่าเขาค่อนข้างถือตัว ดูหยิ่งๆ ยังไงก็ไม่รู้ แต่ก็อาจเป็นเพราะไม่สนิทกัน”

เธอยังจำได้ วันนั้นเธอไปเสิร์ฟน้ำให้เขา ผลอทำน้ำกระฉอกใส่เลยรีบหา ผ้ามาเช็ดให้ เขายกมือห้ามแถมยังถอยหนี แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าขาวจืดๆ ออกมา ซับเอง รวากับกลัวว่าผ้าของเธอจะทำให้เสื้อสูทเขาเลอะไปกว่าเดิม พอเธอขอโทษ เขายังไม่ยั้งรับ กล่าวแค่ ‘ไม่เป็นไร’ แล้วก็เดินไปเฉยๆ อย่างนั้น

“ไม่รู้สิ พี่ก็ไม่ได้คุยกับเขามากมาย แต่ก็อย่างนั้นแหละ เขาเป็นราชินิกุลนะ คงจะไว้ตัวเป็นธรรมดา”

ชีวันผลอย่นจมูก...แล้วอย่างนี้ภารกิจตามหาของเธอล่ะสำเร็จได้ง่ายหรือ

“ทำไมชีวันถึงอยาการู้” ดัลด์สงสัย “ปกติไม่เห็นสนใจใคร่รู้เรื่องใครๆ”

ดัลด์รู้ดี ชีวันไม่มีนิสัยชอบบอกล่าวถึงบุคคลที่สาม ทุกครั้งที่ดัลด์เปิดประเด็นเริ่ม ‘นินทา’ คน ชีวันมักหลีกเลี่ยงที่จะออกความเห็น แถมยังชวนเปลี่ยนเรื่องเสมอ จนหลังๆ ดัลด์เมื่อไหร่จะนินทาไปเอง

“ก็เขาหล่อดี ชีวิตก็แค่สงสัย”

คำแก้ตัวของเธอทำให้ดัลดีชักออกอาการหมั่นไส้หม่อมหลวงที่เขายังไม่เคยเจอหน้า

“ไม่คิดนะว่าชีวิตก็บ้าคนหล่อกับเขาเหมือนกัน”

ชีวิตหัวเราะ แต่ไม่ต่อความยาว

“ชีวิตขอตัวก่อนนะ จะไปโทรศัพท์บอกชีวาเรื่องวันเสาร์” เธอขยับเก้าอี้

ลุกขึ้น

ตอนนั้นเองที่เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้น

คนทั้งสามมองหน้ากันอย่างแปลกใจ เพราะน้อยครั้งที่บ้านนี้จะมีแขกมาเยือน

“ยายวิ้นสมาหรือเปล่า” ดาราระแวงว่าจะเป็นเพื่อนนักเรียนไทยร่วมชั้นของชีวิตที่ตนไม่ค่อยถูกชะตา

“ไม่ละ ชีวิตไม่ได้นัด” และหากเป็นวินัสจริง รายนั้นก็น่าจะกดกริ่งหน้าอาคารเพื่อให้เธอกดปุ่มเปิดประตูใหญ่ให้เสียก่อนจึงจะเข้ามาได้ ไม่น่าขึ้นมาเคาะถึงหน้าประตูห้องเช่นนี้

“เดี๋ยวชีวิตไปดูเอง”

ร่างเพรียวขยับตัวอย่างคล่องแคล่วออกจากห้องครัว ทันทีที่เปิดประตูหน้าก็เจอซิมิโอะเน่ยืนยิ้มกว้างอยู่

“อ้าว ซิมิโอะเน่ มีอะไรหรือ”

เธอกะพริบตามองหนุ่มผู้ดูแลและพาร์ตเมนต์ต่างๆ แต่แล้วเมื่อเขาก้าวถอยไปด้านหลัง ก็เผยให้เห็นใครอีกคนที่เขายืนบังเสียมิติในครั้งแรก ชีวิตเบิกตากว้างแล้วกระโดดตัวลอย

“ชีวา!”

“จู้จู้ เดี่ยวห้องข้างๆ ก็ตกใจหมด” พรชีวาปราชัย แต่รอยยิ้มกว้างและกิริยาทางแขนรับร่างที่กระโดดเข้ามาถอดบงบอกว่าดีใจมากเช่นกัน

“มาได้ยังไง! ไหนว่าจะมามาะรินนี่”

“ก็สอบเสร์จวันนี่ เลยมามาเซอร์ไพรส์ชีวิตนี่ไง” พรชีวาเหลือบไปมองซิมิโอะเน่แล้วเอ่ยเป็นภาษาอิตาลี “ต้องขอบคุณซิมิโอะเน่ที่ช่วยพาขึ้นมาเซอร์ไพรส์”

คนถูกขอบคุณยิ้มกว้างหน้าแดงไปถึงหู ชีวันมองชายหนุ่มแล้วซ่อนยิ้มอย่างรู้ทัน ทำให้เธอไม่ออกว่าพ่อหนุ่มอิตาลีแอบปลื้มญาติผู้พี่ของเธอ

ดัลดีเดินตามออกมาที่ประตู ทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร คิ้วเข้มของหนุ่มผมยาวก็ขยับเข้าหากัน ขณะที่เสียงหัวเราะของพรชีวันจางไป เหลือไว้เพียงรอยยิ้มเพียงเล็กน้อยตรงมุมปากอย่างไว้ตัว

“อ้อ...” นั่นคือคำที่ดัลดีใช้ทักพรชีวัน ทำเอาชีวันอดขำไม่ได้

‘ดัลดีเขาไม่ชอบอะไรพีหรือเปล่า’ แม้แต่พรชีวันยังคงสงสัยในท่าทีของดัลดีที่แสดงออกตอนแรกพบกัน ออกจะแตกต่างจากหนุ่มๆ คนอื่นที่พรชีวันเคยพบเจอมา

แต่ชีวันไม่คิดเช่นนั้น เพราะเท่าที่รู้จัก ดัลดีออกจะเป็นคนขวางโลก แสดงตัวว่าไม่ชอบทำตามกระแส อะไรที่คนแห่กันชอบมากๆ ดัลดีจะไม่ชอบ ขนาดตัวเองยังใช้เวลาตั้งนานกว่าจะผูกมิตรกับดัลดีได้ แต่ถ้าสนิทกันแล้ว ชีวันพูดได้เต็มปากว่าเขาเป็นคนดีมีน้ำใจคนหนึ่งทีเดียว

แต่สำหรับพรชีวันซึ่งเป็นคนถือตัวอยู่แล้ว เมื่อมีคนมาแสดงอาการเมินใส่เธอก็แสดงตอบด้วยอาการเดียวกัน

พรชีวันมองข้ามดัลดีไปทักทายดาราที่ยิ้มร่าออกมาหา

“สวัสดีค่ะพี่ดารา”

“น้องพรชีวัน พี่กำลังคิดถึงอยู่พอดี ไม่เชื่อถามชีวันสิ” ดารารีบเข้าไปรับกระเป๋าลือผ้าของพรชีวันมาถือให้ แล้วจูงข้อมือหญิงสาว “มา เข้ามาในห้อง จะได้คุยเรื่องไปเที่ยววันเสาร์นี้กัน”

พรชีวันยิ้มรับแต่พองาม เดินตามแรงจูงเข้าห้อง ผ่านหน้าดัลดีโดยไม่ได้หันไปสนใจโยติชายหนุ่มที่กำลังกลอกตากับคำว่า ‘ไปเที่ยว’ ของพี่สาวแม่แต่หน่อย

๒

หม่อมหลวงสรุจ จุฑาทเทพ พับจดหมายจากเมืองไทยด้วยสีหน้า
หนักใจ

เขารู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง วันที่เขาถูกทวงสัญญาจากทวดอ่อน!

แม้จะเข้าใจในความเป็นห่วงเป็นใยของท่าน แต่เรื่องบางเรื่องเขาก็ไม่รู้ว่า
จะไปเร่งรัดอย่างไร โดยเฉพาะเรื่องหัวใจ

โซว่าสรุจจะไม่เคยคบหาดูใจกับผู้หญิง ส่วนมากที่เขาเคยคบเป็นผู้หญิง
ต่างชาติ นั่นเพราะตั้งแต่โตมาก็ใช้ชีวิตอยู่ไกลบ้านเกิดเมืองนอนเสียมาก ทั้งช่วง
ที่ไปเรียน รวมถึงช่วงที่ออกโพสตร์ไปประจำอยู่ต่างประเทศ

แต่ละคนที่คบมักจะคบได้แค่ช่วงสั้นๆ เพราะต้องย้ายเมืองย้ายประเทศ
บ่อย เว้นตอนเป็นเลขานุการโทอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ที่คบนานที่สุดถึงสามปี
แต่พอหมดโพสตร์กลับมาประเทศไทยก็เลิกเช่นกัน เพราะสาวฝรั่งไม่ค่อยชอบมี
ความสัมพันธ์ทางไกล

ระหว่างกลับมาอยู่กรุงเทพมหานคร ประจำกรมอเมริกาและแปซิฟิกได้
เขาไม่ได้คบใคร เพราะไม่ชอบถูกจับตามอง ใครๆ ก็สนใจความเป็นไปของคน
สกุลจุฑาทเทพ ไม่ว่าจะเดินกับใครก็ถูกซุบซิบไปเสียหมด หรือไม่ก็โดนถามซอกแซก

รำคาญนักก็เลยตัดปัญหาด้วยการไม่คบหาใครเชิงชู้สาวจริงจังเสียเลย

พูดถึงพรชีวัน เขาสารภาพว่าไม่ได้มีเธออยู่ในสายตามาก่อน แค่เห็นแวบผ่านตาไปมายามหญิงสาวติดสอยห้อยตามมารดามารดาที่วังจุฬาเทพ ซึ่งตอนนั้นเธอก็ยังเด็กใส่ชุดนักเรียนอยู่เลย เขาจึงไม่ได้ใส่ใจนัก ไม่เหมือนชีวิตกับซาลิสตาพี่ๆ ของเธอที่อยู่ใกล้ๆ กับเขาและพวกทำสิ่งห้จุฬาเทพ จึงค่อนข้างสนิทสนมกันมากกว่า

กระทั่งมาถึงอิตาลีนี่เอง เขาจึงมีโอกาสได้รู้จักพบเจอและพูดคุยกับหญิงสาวจริงๆ เป็นครั้งแรก

ใช่...เขาได้พูดคุยกับพรชีวันแล้ว เพียงแต่ไม่ได้รายงานให้ทวดอ่อนทราบก็แค่นั้น!

เขาเจอพรชีวันตั้งแต่ลำดาร์แรกที่มาถึงกรุงโรม แน่หนอนว่าคราวนี้เขาขอมองข้ามเธอไม่ได้ มีใช่เพราะความสวย แม่เขาจะยอมรับว่าเธอสวย แต่เป็นเพราะเขารู้ชัดแล้วว่า คนนี้เองที่ทวดอ่อนต้องการได้มาเป็นหลนสะใภ้

น่าเสียดาย...วันแรกของการพบกันกลับจบลงอย่างไม่สวยงามนัก และเขาก็ไม่เคยพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง!

จากนั้นเขาได้เจอเธอเป็นคนที่สอง ตอนงานสงกรานต์ที่สถานทูตเมื่อกกลางเดือนก่อน คราวนี้เธอมาพร้อมญาติพี่น้องชื่อ 'ชีวัน' บุคลิกปราดเปรียวคล่องแคล่ว แต่ต่างกับราว...เขาจะเปรียบเทียบอย่างไรดี...เอาเป็นว่าถ้าคนหนึ่งเหมือนไวน์องุ่นรสเลิศ อีกคนก็ซ่าเป็นน้ำอัดลม

นั่นเป็นแค่การประเมินด้วยสายตาเพียงห่างๆ เพราะวันนั้นเขามัวแต่ยุ่ง ไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเด็กชีวันเท่าที่เคยพูดคุยกับพรชีวัน จังหวะที่เฉียดมาใกล้กันที่สุดก็คือตอนที่เธอเอาน้ำมาเสิร์ฟแล้วทำหกใส่สูทเขา แล้วก็ทำท่าจะเอาผ้าชีวันมาเช็ดให้มันละ ทำเอาสรุจหัวเสียไปพักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้อือสาอะไรเธอ

หลังจากวันนั้นก็ยังไม่มีโอกาสได้เจอสองศรีพี่น้องอีก

แต่ในเมื่อเขารับปากทวดอ่อนเอาไว้แล้ว เขาก็จะไม่ผิดคำพูด เขาจะลอง 'แก้ตัว' กับพรชีวันอีกสักหน

ด้วยเหตุดังกล่าว เขาจึงขอให้ปรียา ลูกจ้างท้องถิ่นของสถานทูตโทร. ไปชวนสองพี่น้องมาช่วยงานกงสุลสัญจรในวันเสาร์ที่จะถึง เท่านั้นสรุปก็ถือว่าทำได้ทำ

ตามที่ได้รับปากทวดอ่อนแล้ว แต่พรชีวาจะมาหรือไม่ เขาก็ไม่อาจไปบังคับ ถือเป็น เรื่องที่ช่วยไม่ได้

ตัดกังวลไปเรื่องหนึ่ง ก็เหลืออีกเรื่องที่ได้รับปากท่านนารีว่าจะช่วยเป็นหูเป็น ตาบุตรชายให้ เขาจึงได้ชวนนัทสฤกษ์ดีไปช่วยงานวันเสาร์นี้ด้วย สำหรับคนนี้ สรุจโทร. ไปชวนด้วยตัวเอง เพราะประเมินแล้วเห็นว่าถ้าให้คนอื่นโทร. น่าจะไม่มา เป็นอย่างที่คิด อย่างน้อยนัทสฤกษ์ดีก็เกรงใจเขา จึงตอบตกลงมาช่วยงาน แต่สรุจหาฐูไม่ว่า เหตุที่เกิดขึ้นในวันเสาร์จะทำให้เขาต้องกลับมานึก ทบทวนว่า ตนอาจคิดผิดที่ชวนนัทสฤกษ์ดีไปเมสเตรด้วยกัน!

ทุกหนึ่งหรือสองเดือน ทางสถานทูตไทยจะจัด ‘กงสุลสัญจร’ ขึ้นเพื่อ ส่งเจ้าหน้าที่ไปให้บริการงานด้านกงสุลแก่คนไทยในเมืองต่างๆ ที่ห่างไกลจากกรุง โรม โดยกงสุลสัญจรครั้งนี้จัดขึ้นที่เมืองเมสเตร ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นฝั่งแผ่นดินใหญ่ ของเมืองเวนิส

ชีวัน พรชีวา และดาราเดินทางมาถึงเมสเตรด้วยรถไฟพอรอบเช้าจาก ฟลอเรนซ์ โดยมีนักเรียนไทยร่วมชั้นเรียนของชีวันมาด้วยอีกหนึ่งคน คือวินัส ซึ่งทำให้ดาราแอบเคืองเล็กน้อย เพราะเป็นที่รู้กันว่าดาราไม่ค่อยถูกชะตากับวินัส เท่าไรนัก ขณะนี้อีกฝ่ายไม่รู้ตัวเลยว่าถูกไม่ชอบหน้า

“ชวนมาทำไม้ก็ไม่รู้ แทนที่จะได้สนุก ที่นี้ละจะต้องมาฟังเรื่องของหล่อน ทั้งวัน เดี่ยวก็ ‘ของวินัสยังงูน ของวินัสยังงู’ คนอะไร โลกทั้งโลกมีแต่เรื่องของตัวเอง”

ดาราแอบบ่นบนรถไฟ ตอนที่วินัสกำลังคุยฟุ้งให้พรชีวาฟังอย่างละเอียด เรื่องการเรียนการสอนที่เพิ่งผ่านไป แล้วจึงย้อนไปถึงเรื่องการไปเที่ยวเยอรมนี ช่วงวันหยุดอีสเตอร์ก่อนหน้านั้น และเลยไปถึงอีกหลายต่อหลายเรื่องที่ไม่ได้ เกี่ยวข้องกับคนฟังแม้แต่หน่อย

“วินัสเขาเคยพูดไว้นานแล้วว่าอยากมารู้จักคนที่สถานทูตบ้าง ถ้ามีงานอะไร ก็ขอให้ชวน ชีวันก็เลยชวนมา พี่ดาราว่าไม่ดีหรือที่จะมีคนช่วยงานเพิ่ม” ชีวันตอบ ยิ้มๆ ส่วนดาราทำปากบูดเบี้ยวอย่างไม่เห็นด้วย

วินัสถือเป็นนักเรียนไทยหน้าใหม่ในเมืองฟลอเรนซ์ที่เพิ่งมาเข้าเรียน

ตอนเทอมฤดูหนาว มาถึงเทอมแรกก็วุ่นวายอยู่กับการท่องเที่ยวทุกวันหยุด
ตระเวนเยี่ยมญาติเยี่ยมคนรู้จักที่เจ้าตัวว่ามีอยู่ที่ยุโรป จึงยังไม่เคยมีโอกาสมา
ร่วมกิจกรรมใดๆ ของสถานทูต

“ดูสิ น้องชีวาก็ช่างมีมารยาท นั่งฟังเฉยอยู่ได้ แล้วยายวินัสนี่ก็เหลือเกิน
เขาไม่เออไม่ออดด้วยแล้วก็ยังไม่รู้ตัว เตียวพีเข้าไปช่วยน้องชีวาคิดกว่า”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็ชะงักไปสะกิดชวนพรชีวาซึ่งนั่งเก้าอี้กึ่งฝั่งของทางเดินคุย
กลายเป็นศึกน้ำลายระหว่งคารากับวินัสที่แย่งกันพูดอยู่อย่างนั้น โดยมีพรชีวา
นั่งยิ้มสงบนิ่งอยู่ตรงกลางจนถึงเมสเตร

เมสเตรถือเป็นย่านวัฒนธรรมแบบอิตาลีดั้งเดิม เปี่ยมด้วยเสน่ห์ของ
อาคารประวัติศาสตร์ จัตุรัสที่มีแลนด์มาร์กเก่าแก่ และสวนสาธารณะเขียวชอุ่ม
อยู่ห่างจากคลองเวนิสเพียงไม่กี่นาที

“แดดแรงจัง” วินัสบ่นทันทีที่ลงจากรถไฟ ส่วนดาราทตามประกบพรชีวา
ถามอย่างเป็นห่วง

“น้องชีวาเอาหมวกมาไหม เตียวหน้าดำหมด”

“พี่ชีวาขาวจะตาย ไม่ดำง่ายๆ หรอกคะ ของวินัสดีกว่า ที่มิวนิกตอนวินัส
ไปแดดแรงมาก...แต่เพราะอากาศหนาว เราเลยต้องเดินตากแดดให้อุ่นๆ กลับมา
ผิวแทนไม่รู้ตัว ดูสิ ปานนี้ยังไม่หาย” ว่าแล้วก็ถกเสื้อโสร่งลำแขน “แต่ไม่รู้นะ ผิว
แทนแบบเนี้ยฝรั่งชอบ บอกว่าสวย”

ดาราระเบะปากทันที “จะแทนให้สวยมันต้องเนียนด้วยนะจ๊ะ ถ้าแทน
แต่ลายไปทั้งตัวยังกะแผนที่ไม่ไหว”

พรชีวากับชีวันมองหน้ากันหัวเราะ เมื่อดาราทำท่าจะเปิดศึกใหญ่ แต่ดู
เหมือนวินัสจะไม่รู้ตัว

“อ้อ ปกติของวินัสก็เนียนอยู่นะ เพิ่งจะมาลายเอาที่ตอนเจอยูงอิตาลีนี่แหละ
เข้าหน้าร้อนแล้วยุ่งเย้อเยอะ วินัสแพ้ยุง เนี่ย ผิวบางแพ้ง่ายมากๆ เลย”

“อ้อ ปกติอยู่เมืองไทยไม่ค่อยมียุงสินะ”

“นั่นไงคะ ป้ายสถานทูตไทยอยู่ตรงนั้น” ชีวันได้ที่รีบเปลี่ยนเรื่อง ซึ่ไป
อีกทางเพื่อดึงความสนใจ

ดูเหมือนจะสำเร็จ ทุกคนมองตามไปยังป้ายสถานทูตไทยที่ติดอยู่หน้าโรงแรมซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดให้บริการกงสุลสัญจร ทั้งสี่คนจึงพากันเดินตรงเข้าไปปรียา ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สถานทูตที่เรียกกันว่า ‘ลูกจ้างห้องถิ่น’ คือมีวีซ่าและมีถิ่นพำนักอยู่ในอิตาลีอยู่แล้วเนื่องจากแต่งงานตามสามีมาอยู่อิตาลีได้หลายปี กำลังจัดเตรียมสถานที่ พอเห็นสี่สาวมาถึงก็รีบกวักมือเรียก

“ดารา พรชีวา ทางนี้”

ปรียาสนิทสนมคุ้นเคยกันดีกับนักศึกษาที่มาช่วยงาน โดยเฉพาะกับดาราที่มาบ่อยกว่าใคร

หลังจากปล่อยให้สี่วันแนะนำวันสี่ให้ปรียารู้จักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดาราก็รีบอาสา

“พี่ปรียาจะให้ช่วยอะไรตรงไหนบอกได้เลยนะคะ ดาราดูแลน้ำกับอาหารว่างให้เหมือนเดิมก็ได้ค่ะ”

สี่วันกลับยิ้มแทบไม่อยู่ นี่คือเหตุผลว่า ดารามาช่วยงานสถานทูตที่ไรถึงได้มีขนมใส่ถุงกลับบ้านเต็มไม้เต็มมือทุกครั้ง

“เอาสิ ดาราไปช่วยดูแลน้ำกับของว่างนะ ส่วนคนที่เหลือ...พรชีวาแล้วกัน พิมพ์ดีดใช้คอมพิวเตอร์คล่อง ไปช่วยตรงรับเอกสาร ส่วนที่เหลือใครพูดเก่งๆ ไปช่วยต้อนรับทางโน้น” คนพูดซึ่งไปยังเก้าอี้ที่จัดไว้ให้นั่งรอด้านหน้าซึ่งเริ่มมีคนมารอรับบริการแล้ว “อ้อ แล้วถ้าเป็นไปได้อะไรให้พ่อคนนั้นทำด้วย พูดอิตาลีก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่เป็นสักอย่าง”

ทิศทางที่ปรียาพยักพยัดไปคือผู้ชายที่กำลังนั่งเคาะโต๊ะหน้าบั๊ง มงนั้นมองน้องอย่างเมื่อน่าย

“หมอนั้นมาได้ยังไง” ดาราตาโต

“นั่นทสฤษดิ์?” สี่วันหัวหน้า เช่นเดียวกับรอยยิ้มที่หายไปจากใบหน้าของพรชีวา

เมื่อคนผู้นั้นหันมาเห็นกลุ่มของหญิงสาว เขาก็หรีตา ใช้ลิ้นดูกระพุ้งแก้ม เป็นสีหน้าแบบที่บ่งบอกความคิดทำนองว่า...มีอะไรทำแกเมื่อแล้วลี

เขาลุกเดินตรงดิ่งเข้ามาหากลุ่มหญิงสาว เหล่มองสี่วันด้วยหางตา แล้วจึงเอ่ยทักพรชีวาเป็นคนแรก

“พรชีวัน ไม่ได้เจอกันหลายเดือน สบายดีเธอ”

“สบายดี เธอล่ะ” พรชีวันตอบอย่างห่างเหิน

“ก็สบาย ที่ฟลอเรนซ์ดีกว่าที่โรมเยอะ ที่เรียนใหม่ก็ดีกว่า อากาศก็ดีกว่า
ฉันคิดว่าคงไม่กลับไปโรมอีกแล้วละ...วันแต่ว่าเธอจะคิดถึงฉัน”

ไม่พูดเปล่า นัทสฤกษ์ใช้นิ้วชี้เกี่ยวกับปลายผมยาวของพรชีวัน หญิงสาวผละ
ถอยอย่างไวตัว พร้อมกับที่ชีวันบดมือเขาแล้วก้าวเข้ามาขวาง จ้องตาเขียว

นัทสฤกษ์แก้มยกสองมือขึ้นจุกปาก

“โอ๊ะๆ หวงเจ้าของเหมือนเดิมนะนี่”

“เธอก็ปากเปราะเหมือนเดิมไม่มีผิด”

“นั่นสิ ลืมใส่ตะกร้อครอบปากมาหรือไง”

ดารายื่นหน้าเข้ามาเสริม ทำให้นัทสฤกษ์หันมองอีกสองสาวที่ยืนรวมกลุ่ม
อยู่ด้วยเป็นครั้งแรก

“โอ้โฮ วันนี้นัยพวกมาเป็นหมู่เลยเธอ”

“นัทสฤกษ์!”

“ชีวัน” พรชีวันรั้งแขนญาติผู้น้องเมื่อเห็นว่าหญิงสาวตาวาวอย่างจะเอาเรื่อง
“ไปทำงานกันดีกว่า อย่าเสียเวลาเลย”

แล้วพรชีวันก็ดึงเธอให้เลี้ยวไปเสีย ไม่มองนัทสฤกษ์อีกแม้เพียงหางตา
ขณะที่ดาราก็บวินส์รีบวิ่งตามมา

“ไม่รู้ทำไม เจอกันที่เราต้องเข้ามาจนตลอดเลย” วินส์บ่น “แล้วเวลา
พูดก็ชอบเหลือบมาทางวินส์ยังงี้ไม่รู้ เมื่อกี้ก็เหมือนกัน”

“เขาชอบตัวมั้ง” ดาราประชด

“จริงอะ พี่ดาราคิดยั้งนั้นเธอ โอ๊ย ขอให้อย่าเป็นยั้งนั้นเลย เขาไม่ใช่สปก
วินส์เลยสักนิด ถ้ามาชอบจริงๆ วุ่นวายแน่”

ดาราทำหน้าพะอืดพะอม แต่อย่างน้อยวินส์ก็ทำให้ชีวันกับพรชีวันยิ้มออก

“ว้าย! หม่อมหลวงสรุจ”

เสียงของดารารเรียกให้ทุกคนหันตามไป

ชายหนุ่มร่างสูงที่ชีวันเคยเจอครั้งหนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามา วันนี้เขาอยู่ใน

ชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็กส์ เขาของเขาดูยาวกว่าคนปกติ ชีวันเคยนึกสงสัยเล่นๆ ในครั้งแรกที่เจอกันว่าเขาต้องสั่งตัดกางเกงเป็นพิเศษหรือเปล่า

ผมสั้นระดับปลายน้อยๆ เป็นสีน้ำตาลเข้มแทนที่จะดำสนิท ประกอบกับ จมูกโตกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป และตาคมเข้มที่ประกอบด้วยแพนตาองอน ทำให้มองเห็นๆ แล้วเขาก็กลมกลืนไปกับบรรดาหนุ่มอิตาลีได้ดี

จะมีที่ชัดตาอยู่หน่อยๆ คือแววตาที่บอกความเย่อหยิ่งถือตัว เหมือนกับว่าพื้นที่รอบๆ ตัวเขาถูกล้อมไว้ด้วยกำแพงที่มองไม่เห็น ซึ่งเจ้าตัวสร้างขึ้นมาบังไม่ให้ใครเข้าถึงได้ง่ายๆ

ดาราไม่รอให้หม่อมหลวงหนุ่มเดินเข้ามาถึง เป็นฝ่ายถลาเข้าไปยอตตัวสวัสดิ์ จนเข้าแทบติดพื้น

“สวัสดิ์ดารา” เขายกมือรับไหว้พองามระดับบอก “สบายดีหรือ ขอบใจนะ ที่มาช่วยงาน”

“ไม่เป็นไรเลยคะ เราเป็นนักเรียนไทย สถานทูตมีอะไรก็ต้องมาช่วยกัน อยู่แล้ว”

สรุปพยักหน้า ยิ้มน้อยๆ แล้วหันมารับไหว้พรชีวา ชีวัน และวินัสที่ตาม มาสมทบ ชีวันสังเกตเห็นสายตาของเขาหยุดที่พรชีวาเป็นพิเศษนิดหนึ่ง แต่ที่ผิดสังเกตไปคือญาติผู้ใหญ่ของเธอ พรชีวาไหว้เขาเสร็จก็กลับมองเดินไปทางอื่นเสียเฉยๆ

“แล้วนี่ใครกัน ยังไม่เคยพบ” สรุปหันกลับมาทักวินัส

“นี่เพื่อนร่วมชั้นเรียนของชีวันขานะคะ ชื่อวินัส” ดาราลิ้มความหมั่นไส้ไป ชั่วขณะ ถือเป็นโอกาสเป็นคนแนะนำวินัสติดดี

วินัสยกมือไหว้พร้อมยอตตัวผลุบอีกที แล้วยัดตัวขึ้นมายืนฉีกยิ้มกว้าง เอียงคอทำท่าน่ารัก

“หม่อมหลวงสรุจใจใหม่คะ ดีใจจังเลยที่ได้เจอจริงๆ ที่บ้านวินัสรู้จักใกล้ชิดกับราชสกุลจุฑาเทพมานานแล้วคะ ที่บ้านวินัสทำธุรกิจท่องเที่ยวอยู่ทางใต้ เคยดีลลูกค้าต่างชาติไปพักที่โรงแรมเก๋ๆ เกิดบ่อยๆ เคยเจอหม่อมหลวงอศิรหลายครั้ง พ่อของวินัสก็เป็นสมาชิกพิเศษของห้างเจที รู้จักกันดีกับหม่อมหลวงภูธเนศ ส่วนคุณแม่ก็เป็นลูกค้ำร้านเสื้อผ้าของคุณปกเกศ วินัสยังเคยไปด้วย แล้วนี่วินัสก็ได้มารู้จักกับหม่อมอีก โลกกลมจังเลยนะคะ”

“ใครๆ ก็เป็นสมาชิกห้างเจทีกับซื้อเสื้อผ้าร้านคุณปกเกิดทั้งนั้น ไม่เห็นต้องคุย” ดาราอดพิมพ์ไม่ได้ จนชีวิตันต้องสะกิดเพราะเกรงว่าสรุปจะได้ยิน

แต่ดาราไม่ยอมหยุด กลับคุยชมด้วยการอวดแทนสองสาว

“ถ้าฉันของพรชีวิตันกับชีวิตันก็ต้องเรียกว่าโลกกลมกว่า เพราะราชสกุลเทวพรหมฝั่งแม่ของน้องพรชีวิตันสนิทสนมใกล้ชิดกับราชสกุลจุฬาเทพมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าตามข่าวสังคมมาตลอดก็จะมี รู้ ทำสิ่งๆ จุฬาเทพรุ่นสองแต่งงานเกี่ยวข้องกับคนสกุลเทวพรหมไปตั้งสี่คน”

ข้อมูลที่ไม่เคยรู้มาก่อนทำเอาวินสย็น้ำปากค้าง คุยต่อไม่ถูก ส่วนพรชีวิตันไม่ได้ต่อความยาวเรื่องความสัมพันธ์ใกล้ชิดของเทวพรหมกับจุฬาเทพ ราวกับไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญหรือน่าตื่นเต้นยินดี

“เคยมาเวนิสกันหรือยัง” สรุปเปลี่ยนเรื่อง

ดาราสายหัวตึก ส่วนวินสรีบตอบ

“ของวินสเพิ่งมาอิตาลีไม่กี่เดือนเองค่ะ ยังไม่ได้ไปเวนิส แต่ว่าไปเที่ยวเยอรมัน ฝรั่งเศส แล้วยัง...”

“มีน้องชีวิตันคนเดียวค่ะที่เคยมาแล้ว” ดาราพูดอย่างไม่สนใจคนที่กำลังสาธยาย

“เงินหรือ”

“ค่ะ เคยมาแล้วครั้งหนึ่ง” พรชีวิตันตอบเพียงสั้นๆ

“ผมเองก็ยังไม่เคยมา เย็นนี้หลังเสร็จงานอยากขออนุญาตพาทุกคนไปเลี้ยงมือค่ำที่เวนิส พรชีวิตันเคยมาแล้วก็คงจะพอนำเที่ยวได้”

ดารา กับ วินสหูฟัง ตาลุก แต่พรชีวิตันกลับตอบเรียบๆ อย่างไว้ท่าที่

“พอรู้จักแค่บางจุดเท่านั้นค่ะ เวนิสมีแต่คลองกับตรอกซอกซอย ถ้าให้ดิฉันเดินนำท่าจะพาหลง”

ทว่า...ชีวิตันกลับเห็นว่านี่คือโอกาสสำคัญที่จะทำภารกิจที่ไม่มีใครล่วงรู้

“เอานะชีวิตัน พาเที่ยวหน่อยสิ ชีวิตันก็อยากเที่ยวเหมือนกัน ในที่นี้ยังไม่เคยมีใครมาเวนิสเลย มีแต่ชีวิตันคนเดียว” ชีวิตันยิ้มยิงฟันอ่อน “นะๆ...”

ถ้าอยู่ด้วยกันแค่สองคนจะต้องเอาคางเขยบ่าด้วย ทำแบบนี้ที่ไรอีกฝ่ายมักใจอ่อนให้ตามที่ขอทุกที

“นั่นนี่น้องชีวา อุตสาห์มาถึงนี่แล้ว พี่ก็อยากเห็นวนิสเหมือนกัน” ดาราเสริม
 เจอสองแรงช่วยกันขอร้อง พรชีวาจึงใจอ่อน แต่ก็ตอบอย่างสงวนท่าที

“ถ้าเช่นนั้นที่สุดแล้วแต่ท่านเลขาฯ เอะคะ”

“งั้นก็ตามนี้ เสร็จแล้วผมจะขับรถไปส่งทุกคนที่ฟลอร์เน็ทเอง”

เขาสรุป แถมรวบรัดเรื่องหลังไปด้วยโดยไม่ถามความเห็น พุดจบก็เดิน
 ไปทางนทสฤษฎีเพื่อทักทายฝ่ายนั้น

ชีวันมองตามคนขายาวด้วยสายตาแบบนายพรานเล็งเหยื่อ...พุดเช่นนั้นคง
 ไม่ผิดนัก เพราะเขาคือ ‘เป้าหมาย’ ที่กามเทพจำเป็นต้องวางแผนครีเส

ดูท่าทางการเดินหน้าเซ็ด คอตั้ง หลังตรงแบบนั้น กามเทพสาวชักหัวหัวใจ
 เขาคงไม่ใช่เป้าหมายให้แผนครได้ง่ายเป็นแน่ ถึงจะไม่วิ่งหนี แต่ครของเธอก็จะเจาะ
 ผ่านเกราะหนารอบตัวเขาไปได้หรือ

เอาเถอะ...ชีวันปลอบตัวเองอย่างมองโลกในแง่ดี...ภายนอกเขาอาจดูถือตัว
 แต่ใครจะรู้ ถ้าได้รู้จักกันมากกว่านี้ เขาอาจจะใจดีและมีมนุษยสัมพันธ์ก็ได้

ระหว่างนี้เธอก็จะลอบพิจารณาเขาไปก่อน ถ้าเห็นว่ามิใช่ข้อเสียหาย ไม่คู่ควร
 กับพรชีวา ต่อให้เป็นคำสั่งของคุณทวดอ่อนก็จะขอขัดกันสักตั้ง!

“ชีวัน เหม่อมมองอะไรอยู่”

เสียงนุ่มเรียกให้คืนสติ หันกลับมาก็เจอเข้ากับสายตาของพรชีวาที่มองอยู่
 อย่างสงสัย

“ชีวันกำลังมองเหม่อมหลงสรุจอยู่นะ” เธอตอบตรงๆ

“หือ? มองเขาทำไม” พรชีวามองตามสายตาของญาติผู้น้อง “เขามืออะไรให้
 ชีวันสนใจหรือ”

“มีสิ เขาหล่อจะตาย ติดจะเก็ๆ ไปหน่อยเดียว”

พุดจบเธอก็โดนตีเฝียะ

“ชมผู้ชายหล่อเต็มปากเต็มคำไม่ไว้ทำที่เลยนะ”

ชีวันหัวเราะคิก

“ทำไมต้องไว้ละ ไม่มีใครไต่ยื่นเสียหน่อย” เธอพยักพเอิดไปที่ดารา กับ
 วินัสที่เดินนำไปแล้ว “ก็เขาหล่อจริงๆ นี่ สู้กับหนุ่มอิตาลีทีเดียวนะ”

“เขาก็คงรู้ตัว ไม่งั้นคงไม่เก็ทำถึงขนาดนั้น”

ชีวันจับน้ำเสียงที่แผ่วแหวมั่นไส้ของพรชีวาได้ และนั่นเป็นสัญญาณไม่ดีต่อแผนการของเธอ ชีวันจึงรีบแย้ง

“แต่เขาเสนอจะเลี้ยงข้าวเรา ชีวันว่าจริงๆ เขาก็ใจดีเหมือนกัน”

“กลายเป็นคนเห็นแก่กินตั้งแต่เมื่อไหร่เรา”

พอโดนจ้อง ชีวันจึงรีบยิ้มยิงฟันขากลบเกลื่อน ขยับเข้าเกาะแขนตั้งไปอีกทาง

“ชีวันคงเริ่มหิวแล้วมั้งเลยพูดไปอย่างนั้นเอง ไปทำงานกันดีกว่า”

ตลอดครึ่งวันเช้า มีคนไทยในเมสเตรและเมืองใกล้เคียงเดินทางมาขอรับบริการหนาแน่น ทั้งทำบัตรประชาชน ทำหนังสือเดินทาง ขอจดทะเบียนการเกิด ทะเบียนสมรส หรือแม้แต่ผ่อนผันการเกณฑ์ทหาร ทำให้ทั้งวันร่วนวายจนถึงเวลากินอาหารกลางวันก็ต้องผลัดกันเอาข้าวกล่องไปนั่งกิน

ชีวันรอให้คนอื่น ๆ กินเสร็จก่อนแล้วค่อยไปรับข้าวกล่องเป็นคนสุดท้ายถือเดินเลี้ยวไปด้านข้างโรงแรมซึ่งเป็นเก้าอี้ม้านั่งหันออกไปยังจัตุรัสเล็กๆ ที่มีน้ำพุอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบด้วยกระถางดอกไม้สีชมพูสด ซึ่งเป็นมุมที่เธอเล็งเอาไว้ตั้งแต่เช้า แต่แล้วก็รู้ว่าตนเข้าไป เมื่อเห็นคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว

แถมเป็นคนเดิมที่ชีวันไม่ค่อยอยากเจอเสียด้วย เขานั่งสูบบุหรี่พ่นควันอย่างสบายอารมณ์

“อ้าว จะไปไหนล่ะ”

เสียงนั้นดังมาเสียก่อนที่ชีวันจะได้เดินหนีอย่างที่ตั้งใจ

“ไปกินที่อื่นนะสิ ไม่ชอบกินข้าวแล้วดมควันไปด้วย”

“นั่นฉันดับให้ก็ได้” นัทสฤชดีดับบุหรี่ในมือทั้งที่เหลืออยู่ครึ่งมวน “ที่นี่จะนั่งได้หรือยัง”

ชีวันจึงเดินเข้าไปนั่งบนม้านั่งอีกตัว แล้วเปิดข้าวกล่องกิน ไม่พูดไม่จา

“ไปเดินเล่นในเวนิสกันมะ นั่งรถไฟไปแค่ไม่กี่นาที”

“ไม่ล่ะ”

“ทำไม ถ้าไม่กล้าไปคนเดียวชวนพรชีวาไปด้วยก็ได้”

“ไม่ใช่ไม่กล้า แต่เรามาทำงาน ถ้างานยังไม่เสร็จก็ไปเที่ยวไม่ได้ เธอก็

เหมือนกัน หายมาเสียนาน ข้างในเขาตามหากันให้ทั่ว”

นักสฤทธียกไหล่อย่างไม่สนใจ “งานอะไรไม่เห็นจะมีสาระ เสียเวลามาทั้งวัน เมื่อจะตายซัก”

“แล้วมานั่งอยู่แบบนี้มีสาระงั้นหรือ มาทำงานกับสถานทูตยังพัก ‘ไอ้ฉัน’ มาสูบ ระวังเถอะ”

ชีวิตนพชีพยเคียดไปยังฆราวาสที่ดับแล้วในถ้วยรองข้างตัวนักสฤทธียังรู้ว่าจริงๆ แล้วมันเป็นมากกว่านพชีพยธรรมดา

“กลัวตายละ ทำไม จะไปฟ้องงั้นหรือ” เขาเสแหยยิ้ม “เอาสิ ซีม้าสามศอกไปฟ้องเลย”

“ไม่ฟ้องหรอก คนอย่างชีวิตันถ้าจะยุ่งเรื่องของคนอื่น คนคนนั้นก็ต้องเป็นคนที่ชีวิตันสนใจและเป็นห่วงเท่านั้น”

“ทำไม แล้วอย่างฉันมันเป็นอย่างนี้ ถึงไม่มีบุญที่จะรับความสนใจของเธอ”

“โตแล้วก็น่าจะรู้อตัวเอง ว่าทำตัวสมกับให้ใครต้องมาสนใจหรือเปล่า” เธอปิดข้าวกล่องทั้งที่กินไปแค่ครึ่งเดียว “ชีวิตันจะไปทำงานต่อละ”

ชีวิตันลุกขึ้นเดินหนี และเพราะไม่ได้หันกลับมา จึงไม่ได้เห็นนักสฤทธิตบกรรมตามหลัง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

เอาเถอะ...เดี๋ยวก็รู้ว่าจะทำให้เธอ ‘สนใจ’ ได้หรือเปล่า

เช้าช่วงบ่ายแก่ใกล้หมดเวลาทำการ บรรดาผู้มาขอรับบริการจากกงสุลสัญจรก็เข้ามาเข้าคิวกันยาว จนแบบฟอร์มขอทำพาสปอร์ตที่เตรียมไว้บนโต๊ะหมดอย่างรวดเร็ว

“โชคดีที่ที่เตรียมสำรองมาด้วย กวนน้องพรชีวาช่วยไปหยิบมาเพิ่มจากห้องเก็บของด้านหลังที่ได้ไหมจ๊ะ” ปรียาไหว้วาน ยื่นกุญแจให้ “อะ เอากุญแจไปเปิด”

“ได้ค่ะ” พรชีวารับค้ำอย่างคล่องแคล่ว เดินอ้อมไปด้านหลังของจุดให้บริการซึ่งมีห้องเล็กๆ ที่เจ้าของสถานที่ให้สถานทูตใช้เก็บเอกสารเป็นการชั่วคราว กระเป๋าของเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครก็ถูกเก็บล็อกไว้ในห้องนี้ด้วย

“อยู่ไหนนะ” ลังขนาดใหญ่สองใบวางอยู่บนพื้น ด้านในมีกล่องใส่เอกสาร

และอุปกรณ์สำนักงานต่างๆ บรรจุก่อรวมกัน ต้องใช้เวลาคั่นอยู่สักพักกว่าจะเจอสิ่งที่ต้องการ

พอหญิงสาวลุกขึ้น ถอยหลังเพียงหนึ่งก้าวก็ชนเข้ากับใครบางคนที่ยืนขวางอยู่เบื้องหลังในระยะประชิด พรชีวาสะดุ้งหันกลับไปแล้วก็เจอร่างผอมของนักสฤตต์กึ่งทางเขนรอรับ ขวางประตูทางออกเอาไว้ หญิงสาวรีบถอยหลังไปสองก้าวทันที

“โอ๊ะๆ ถอยกรูดเชียว”

“กรุณาหลีกเลี่ยง ฉันจะออก”

เขายืนนิ่งสวนทางกับคำสั่ง พรชีวาเฝ้าริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง เมื่อเห็นว่าเขาไม่มีทีท่าจะขยับ เธอจึงเดินเบี่ยงไปด้านข้างและผลักเขาให้หลบ แต่เมื่อทำอย่างนั้น นักสฤตต์ก็คว้ามือหญิงสาวกระตุกเอาร่างเพรียวเข้ามาประชิดตัว

“คุณ!” พรชีวาตกใจ

เขายิ้มกวน ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ตกใจทำไม” เสียงทุ้มในคอลดต่ำลง “ทำเป็นไม่เคยไปได้”

คำพูดนั้นทำให้ผิวขาวนวลของพรชีวาเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม ดวงตาวาวจ้องเขาเขม็ง

“จะพูดอะไรกรุณาให้เกียรติกันด้วย!”

“ทำไม หรือไม่จริง” นักสฤตต์เลิกคิ้ว

“น้องพรชีวา หาเอกสารเจอหรือเปล่า”

เสียงของปรียาที่ตั้งมาจากด้านนอก ทำให้พรชีวาฉวยโอกาสดึงแขนออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย นักสฤตต์ยอมปล่อยและถอยไปหนึ่งก้าว ในจังหวะเดียวกับที่ปรียาชะงักหน้าเข้ามา

“เจอแล้วค่ะ กำลังจะออกไปค่ะพี่ปรียา” หญิงสาวจ้องนักสฤตต์ด้วยสายตาเย็นชาขณะร้องตอบปรียา แล้วรีบเดินออกไป

นักสฤตต์ไม่ได้เดินตาม และไม่แม้แต่จะมองตามร่างเพรียวที่เดินหายลับไปแล้ว สิ่งที่เขาสนใจกลับเป็นกระเปาะของทุกคนที่วางกองรวมกันไว้ในห้องเก็บของเล็กๆ นั้นต่างหาก

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้พรชีวาไม่เสียดเข้าไปใกล้ห้องเก็บของอีกเลย จนกระทั่งเสร็จสิ้นภารกิจงสุลล์ญจร ทุกคนช่วยกันเก็บของและชนกลับไปขึ้นรถตู้ของสถานทูต พรชีวาจึงจำต้องเข้าไปในห้องเก็บของอีกครั้งเพื่อยกกล่องเอกสารออกมา ร่ำสูงก้าวมาขวางหน้า ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งเฮือก

“ผมทำให้ตกใจหรือ ขอโทษที”

พรชีวาเงยหน้าขึ้นมองแล้วผ่นลมหายใจ น้ำเสียงสุภาพของเขาแตกต่างจากคนที่เจอในสถานที่เดียวกันนี้เมื่อตอนบ่ายโดยสิ้นเชิง

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“มาเถอะ ผมช่วย”

“อย่าค่ะ” เธอเบี่ยงหลบ

“ทำไมล่ะ”

“ดิฉันตนเองค่ะ ให้ท่านเลขาฯ ชนคงไม่ดี”

“ผมเป็นผู้ชาย ให้ผู้หญิงชนของจะดีหรือ” เขาพูดเสียงเรียบ ฟังเป็นคำสั่งมากกว่าคำถาม เจ้าตัวขยับเข้ามารับกล่องเอกสารไปจากมือหญิงสาวโดยไม่ต้องรอให้อนุญาต “หมดแล้วใช่ไหม คุณออกไปรอด้านหน้าเลยก็ได้ ทุกคนรออยู่แล้ว เราจะขึ้นรถไฟไปวนิสกัน”